

WEACNOU

Organ al Consiliului General A.R.U.S.

ANUL XII NR. 27

VINERI 6 IULIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Construcțiile capitale ale U.R.S.S. în al șaselea cincinal

Folosind din plin avantajele economiei socialiste planificate, oamenii sovietici sub conducerea partidului comunist au dezvoltat rapid toate ramurile economiei naționale, pe baza creșterii cu precădere a industriei grele.

În această privință, este semnificativ faptul că lucrările de investiții din fond centralizat au crescut în al patrulea cincinal de aproape 5 ori, iar în al cincilea cincinal de peste 10 ori față de primul cincinal, iar pentru al șaselea cincinal s-a prevăzut un volum de investiții de 990 miliarde de ruble, adică cu 67 la sută mai mult decât în cincinalul anterior.

Trebuie menționat că numai în perioada de după război, au fost investite în lucrări capitale peste 900 miliarde de ruble. În acest răstimp, au fost reconstruite, construite, extinse și date în folosință peste 8.000 de mari întreprinderi industriale de stat. Au fost de asemenea realizate Canalul Volga-Don și importante edificii de artă și cultură, printre care este caracteristică Universitatea „Lomonosov” din Moscova. În același timp, s-au ridicat sute de sovhozi și S.M.T.-uri pe tot cuprinsul Uniunii Sovietice și îndeosebi pe pământurile recent desleșite. S-au dat în exploatare peste 20.000 milioane m.p. de suprafață de locuințe pentru muncitori și funcționari și 4,5 milioane de case pentru colhoznici la sat.

Începând cu anul 1956, poporul sovietic a trecut la înălțarea mărețelor prevederi ale celui de al 6-lea plan cincinal.

Principalele sarcini ale noului cincinal constau în a asigura — pe baza dezvoltării cu precădere a industriei grele, a progresului tehnic neîntrerupt și a ridicării neînclinate a productivității muncii — o continuă și puternică creștere a tuturor ramurilor economiei naționale, în a realiza un avânt rapid al producției agricole și a obține, pe această bază, ridicarea considerabilă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al poporului sovietic.

Pentru înălțarea acestor sarcini, care marchează un adevărat salt în dezvoltarea economiei sovietice, s-a prevăzut efectuarea unor lucrări de mare amploare.

Astfel, în vederea asigurării întreprinderilor industriale cu piese turnate din fontă și oțel, se vor construi 23 de turnătorii specializate, înzestrate cu tehnica cea mai nouă, având o capacitate anuală de 1.500.000 tone. Se vor construi, de asemenea, noi fabrici specializate pentru producția de mașini-unelte și agregate speciale, pentru producția de electrozi, mase plastice, precum și 15 întreprinderi de cherestea și de prelucrare a lemnului. În cadrul sistemului Ministerului Industriei Cărbunelui, vor fi puse în funcțiune capacități ale minelor și cărierelor de cărbuni pentru extracția a 240.000.000 tone de cărbune anual, iar în ce privește industria petroliferă va fi accelerat ritmul de construcție a noi unități de prelucrare a țițeiului. Pentru mai bună valorificare a gazelor vor fi construite și date în folosință conducte magistrale de gaze cu o lungime de aproximativ 9.000 km.

Impresionante și unice în lume sînt prevederile în legătură cu folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. În Uniunea Sovietică, se vor construi centrale atomoelectrice mari, cu o putere instalată de 2,5 milioane kW. Așa cum, pe drept cuvînt, arată acad. A. N. Neșmeianov, președintele Academiei de Științe a U.R.S.S., „în spațiile frațioase ale Directivelor Congresului al XX-lea, se întrezărește vecherile noi ere, care începe acum”.

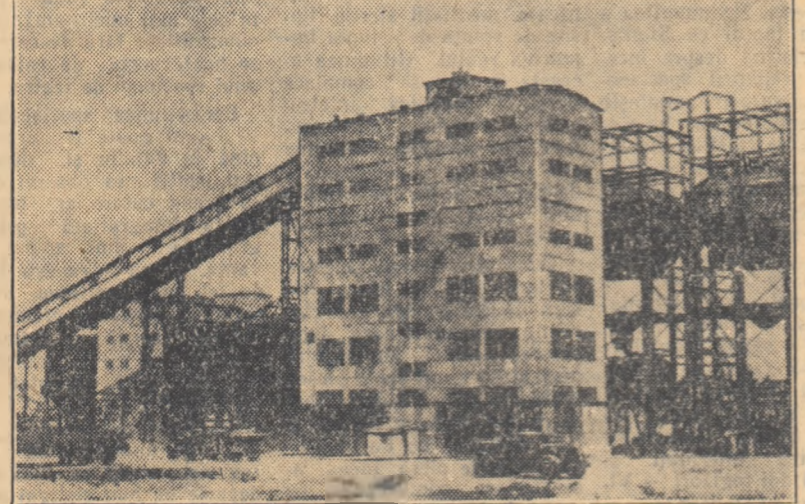
Lucrări capitale de mare amploare sînt prevăzute și în domeniul dezvoltării și modernizării transporturilor și amenajării porturilor.

În ce privește construcția de locuințe și lădări social-culturale. În cursul cincinalului se vor ridica în orase, în așezările muncitorești și la

Ing. VASILE BUMBACEA
locuitor al ministerului Construcțiilor

sate, cu fondurile statului, pe baza creșterii cu o suprafață de 205.000.000 m.p., adică aproape de două ori mai mult decât în al cincilea cincinal. Volumul construcțiilor de școli la orașe și sate va crește în al șaselea cincinal de două ori în comparație cu al cincilea cincinal. Se va lărgi rețeaua de internate școlare. Va fi asigurată mărirea rețelei de sanatorii și case de odihnă, mai ales în regiunile centrale

folosire a elementelor prefabricate de către „Glavmosstroj” (Direcția construcțiilor din Moscova) ajunsese în 1954 de 55 la sută. Fostirea elementelor prefabricate la clădirile din Leningrad a crescut de la 20-25 la sută în 1946 la 45-60 la sută în 1954. Consumul de lemn a scăzut de 2,5 ori, cel de oțel de 2 ori. Cheltuielile de manoperă la zidăria de cărămidă s-au redus, prin folosirea blocurilor mari. La construirea obiectelor din elemente prefabricate din beton armat, în locul construcțiilor monolite de beton, volumul necesar de muncă scade de 3-4 ori.

Fabrica de prelucrare a beton armat de pe insula „Zelioni”, care este aprovizionată de șantierul hidrocentral de la Staiingrad

de nord ale părții europene a U.R.S.S., în regiunile Uralilor, Siberiei și Extremului Orient, Asteli Centrale și Kazahstanului.

Cel de al șaselea plan cincinal constituie astfel un program de dezvoltare furtunoasă a forțelor de producție pe calea spre comunism, de ridicare continuă a nivelului de trai material și cultural al oamenilor sovietici.

Pentru a asigura realizarea unui volum atât de important de lucrări, constructorii sovietici au dezvoltat mai departe industrializarea construcțiilor, introducând sisteme noi de lucru, de înaltă productivitate și îmbunătățind organizarea și tehnologia lucrărilor.

În vederea unei folosiri mai eficiente a resurselor materiale și a mijloacelor financiare destinate construcțiilor capitale, se merge pe linia evitării dispersării investițiilor pe construcții și obiective prea numeroase. Se urmărește, de asemenea, elaborarea unui plan de perspectivă al viitoarelor cincinale, privind dezvoltarea unor principala industrie, cu indicarea distribuției teritoriale a investițiilor capitale, care să permită din timp organizarea întreprinderilor de construcții executante.

Sînt în curs de stabilire normative privind durata de organizare și execuție a diferitelor tipuri de lucrări.

De mare însemnătate pentru perfecționarea muncii de construcție este folosirea folosirii proiectelor tip, cărora li se acordă în U.R.S.S. o deosebită atenție. Prin unificarea construcțiilor și a utilajului, prin reducerea numărului de dimensiuni și tipuri folosite pentru elementele de construcție, proiectarea tipizată creează condițiile pentru executarea în masă, în serie și în flux a lucrărilor de construcții și montaj.

Prin industrializarea construcțiilor, o parte considerabilă a proceselor de construcții nu se mai execută pe șantier, ci în întreprinderi industriale și în puternice baze de producție. Astfel, șantierul se transformă în puncte de montaj, eliminându-se totodată sezonieratul în construcții.

Introducerea prefabricatelor de beton armat și a altor prefabricate în amploare, pe măsura înzestrării producției de construcții cu mecanisme și mașinile noi, Gradul de

Directivlele Congresului al XX-lea prevăd că față de 1955, la sfîrșitul celui de al șaselea cincinal folosirea prefabricatelor va crește considerabil.

În privința mecanizării, Directivlele Congresului al XX-lea prevăd că în scopul asigurării unui progres tehnic continuu, al ridicării productivității și a ușurării condițiilor de muncă, se va intensifica considerabil sistemul de mecanizare a muncii. De asemenea, în domeniul construcțiilor, se va termina, în linii generale, mecanizarea complexă a lucrărilor de terasamente, de încălzire și de descărcare, precum și a încălzirii de montare a elementelor de construcție. Se va dezvolta pe toate căile mecanizarea complexă a lucrărilor de finisare și a altor lucrări de construcție.

Prin introducerea mecanizării, productivitatea muncii crește considerabil, eliberînd un număr important de brațe de muncă. Astfel, la terasamente, prin folosirea excavatorului de 0,5 m.c. productivitatea crește de 60 ori, iar prin folosirea hidromecanizării de 100 ori.

Pe șantierul sovietic frunțose, ca urmare a creșterii și perfecționării tehnice, a ridicării nivelului de organizare a lucrărilor de construcție, a aplicării metodelor rapide de construcție în lanț, s-a ajuns să se reducă simțitor termenii de execuție și costul construcțiilor. Astfel, în anul 1952, Truștul nr. 28 al Ministerului Construcțiilor al U.R.S.S. aplicînd metoda rapidă în lanț și folosind elementele prefabricate, a construit la Moscova 4 case de locuit cu cîte 4 etaje și un volum de 80.000 m.c., cheltuiind în total 0,88 om-zile-m.c. de casă de locuit, în loc de 2-2,5 om-zile-m.c., cit se cheltuieste prin metode obișnuite de lucru.

Consumul de muncă se reduce și mai mult prin aplicarea celor mai înalte metode de construcție și mai ales prin folosirea panourilor mari. În

(continuare în pag. III-a)

Iată ce grîne cresc pe noile ogoare!

Anul 1954. Spre stepele Siberiei și Kazahstanului a pornit un forțat neîntrerupt de oameni, mașini și mecatisme. Partidul Comunist și Guvernul Sovietic chemau tineretul la valorificarea pămînturilor întinse și virgine din aceste ținuturi. Acestei chemări i-au răspuns cu avînt patriotic 350.000 de tineri și tînere care au dat dovadă de adevărat eroism în muncă.

Iată că au trecut doi ani! Și bilanțul acestui munci înflăcărat este de-a dreptul îmbucurător: 30 milioane de hectare de pămînturi întinse și virgine au fost readuse la viață...

Anul acesta va fi rod deosebit de bogat. Peste pămînturile desleșite, ploile și căldura soarelui s-au revărsat cu dărnicie. Ca și munca oamenilor. Lanuri care dau în pirg se întind de la un capăt la altul al zării. Secara a crescut și omul, cu spic des și boabe mari. Frumusețe și sănănatățile de grîu de primăvară!

Vom aduna cîte 100 puduri de cereale la hectar — spune Pavel Petrovici Tizanov, șeful brigăzii complexe din colhozul „Enels” din ținutul Altai. Și la fel cu el gîndesc mulți cultivatori de cereale din stepele bogate ale Siberiei și Kazahstanului.

„Mi-am adus de multe ori aminte de acest episod, în timpul călătoriei mele prin regiunea Tiumen. Acum, cîș urea să continui discuția începînd din vagon.

Tiumenul este vestit nu numai prin colțunașii gustoși, cu toate că și acesția sînt faimoși. Priuși pe hartă. Regiunea Tiumen, pe drept cuvînt numită poarta Siberiei, este ca suprafața cea mai mare regiune din Uniunea Sovietică. Ea începe din stepele Kazahstanului și urcă departe spre nord, către Oceanul Inghetat. La 7 iunie, în Tiumen s-au înregistrat +20°C, iar în punctul cel mai de nord al regiunii, pe insula Belli, tempera-

un transport de nisnetru, cegă și alți pești valoroși pînă la fabrica de aluminiu peștele din Tiumen; e aici o ținură din neamul selkup, care visează să intre la școala tehnică; apoi, crescători de reni din neamul hanti, soșii cursurile de președinți de colhoz; un tăietor de lemne din satul de taiga Uvat, pe Irțiș, venit să procure jerăstraie cu motor cu benzină și tractoare puternice pentru gospodăria jo-restieră.

Dar oaspeții cei mai numeroși și mai respectați ai Tiumenului sînt aștăzi geologii. Acești oameni cu bluze cadrate, cu chipuri arse de soare și bădute de vînt, vin aici de la

sirela inepuzabilelor resurse de apă ale fluviilor Obi și Irțiș și construcția de centrale hidrocentrale pe aceste fluviu. S-a vorbit despre viitorul industriei blăniurilor, despre căutarea de noi zăcăminte utile, despre exploatarea zăcămintelor de turbă, căci aici se află cele mai mari rezerve de turbă din țară. Toți au fost de acord că acest ținut din apusul Siberiei va avea un mare viitor. Aici vor avea un larg cîmp de activitate multe sute de cercetători ai bogățiilor naturale, constructori, savanți, sute de minți scrutaătoare, inimii fierbinți și minți energice.

Au atras îndeosebi atenția cuolvînturile cercetătorilor de zăcăminte de petrol și gaze. Și lucrul e ușor de înțeles: în Directivlele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., se prevede efec-

Poarta Siberiei

EVGHENI ANANIEV

tura era de —10 și zăpada abia începuse să se topească. Pe aceste teritorii uriaș, unde ar putea să încopăra coada lui se mai afla încă în Europa. Cînd se apropiară de Sverdlovsk, s-au reșezit cîorșine la geam, încercînd să ghicească din contururile acestui oraș industrial viitorul orașelor în care mergeau ei și pe care încă nu le cunoșteau.

Apoi, de linia ferată s-a apropiat peretele verde al pădurii. Pînă în lănoaie crengile stufoase, prînd parci pe ferestrele vagoanelor. Brazilii înalți, mișcîndu-se în virjurile, dădeau binele celor ce mergeau spre noile ținuturi. Un mestecan bălai, venit parci din pădurile Breanskului, îi saluta și el pe tineri. Iată-o, aceasta este îndepărtată, ademenitoare a Siberiei. Cum o să înțelegi tu, Siberie, pe tinerii tăi prieteni, pe primii membri ai detașamentului de 500.000 de oameni care vor veni aici, la chemarea partidului și guvernului?

Băieții s-au liniștiți, au devenit serioși. Cîneva cerceta mersul trenurilor.

— Ajungem cînd la Tiumen. Mi se pare că acolo se fac colțunași grozav de gustoși.

— Poștin subiect de discuție! — spusese repede un vecin.

Dar, din păcate, băieții nu știau altceva despre Tiumen.

mari depărțiri și aproape todeauna aduc vești bune: cînd într-un loc, cînd într-altul, au descoperit noi zăcăminte de cărbune, gaze naturale, minereu de fier și alte zăcăminte utile.

Dar acesta e numai începutul. Ori-cît de straniu ni s-ar părea, regiunea Tiumen, care e situată în imediata apropiere a munților Urali, nu s-a bucurat multă vreme de atenția cercetătorilor; din punct de vedere geologic, ea era literalmente o „pădă albă”. Și dacă primele cercetări ale acestei „nete albe” au dat bune rezultate, cite descoperiri însemnate nu se vor face aici de acum înainte!

Vara trecută, eram în Uralul Polar. Grupa noastră de geologi învălăsesse un defileu greu și războșe spre un loc de popas, pe malul unui rîuleț de munte cu nume exotice — se numește Kok-Pela — care se află la sute de kilometri de cea mai apropiată localitate.

Așteptînd să treacă vremea rea, am lăsat corturile și am început să cercetăm mostrele de roci pe care le adunaserăm. Șeful nostru, doctorul în științe geologice și mineralogice Nikolai Andreievici Sirin, un om îndrăgostit la culme de acest ținut, ne spunea cu convingere:

— O să vedeți cum în Uralul de Est o să mai găsim încă un cordon de fier! Uralul de Est are aceleași bogății ca și Uralul de Vest. E adevărat că aici natura și-a ascuns bogățiile mai în adînc.

Și viața începe să confirme pronosticurile savantului. Au și fost descoperite zăcăminte de cărbune, de minereu de fier și alte minerale. Iar nu de mult, Sirin a făcut un referat despre primele rezultate ale cercetărilor sale în fața unei consfățuiri a trei filiale ale Academiei de Științe a U.R.S.S., a celor din Ural, Siberia Apuseană și R.S.S.A. Komi.

Vreau să vorbesc mai amănunțit despre această consfățuire. Spre sfîrșitul lunii mai, s-au întrunit la Tiumen savanții și practicienii din Moscova și din Salehard (oraș de dincolo de cercul polar), din Leningrad și Hant-Mansisk, din Sverdlovsk, Novosibirsk, Vorkuta — adică toți cei ce se ocupă cu cercetarea acestui ținut bogat, care reprezintă o îmbinare fericită la Uralului cu Siberia. Participanții la consfățuire au ascultat nenumărate referate. Economistii au vorbit despre uriașele posibilități de dezvoltare complexă a economiei în districtele naționale Iamalo-Neneș și Hant-Mansisk din această regiune. Hidroconstrucții și-au spus părerea cu privire la folo-

toarea de pregătiri pentru exploatarea zăcămintelor de gaze de la Berezoovsk din Siberia și pentru construcția conductei de gaze Berezoov-Sverdlovsk. Această conductă se va întinde pe mai mult de 1000 km. De la bîtrînul sat siberian Berezoov pe Obi, care pe vremea furtunilor a fost loc de exil, ea va duce combustibilii în orașele industriale din Uralul Mijlociu.

Munca celor care explorează bogățiile petrolifere din Siberia este deosebit de grea. Ei străbat regiunile nepopulate și greu accesibile din depresiunile Siberiei Apuseane, taigăna densă și multe mlaștini; și cu cît înaintăzau mai mult, cu atât întințesc ținuturile mai puțin umblate. Greu de tot le vine geofizicienilor, care sînt avangarda, ajung primii pe locurile cercetate. Cunosoc o faptă de a lor, care nu poate fi numită altfel decît vitejăscă.

În luna martie, o grupă de geofizicieni condusă de Iuri Martînov a primit sarcina de a cerceta un sector aflat la cîteva sute de kilometri de Tobolsk. Era nevoie ca întregul ținut să fie parcurs în timp foarte scurt, fără nici un popas, căci altfel s-ar fi putut întâmpla ca aparatele să nu mai aorate situația reală. Drumul era de 100 km, și trecea prin taiga și prin mlaștini care nu îngheață nicodată, însă sînt acoperite de zăpadă moacăloasă prin care nu pot trece nici mașina, nici calul. Barajele grele cîntăreau o jumătate de tonă.

Foarte de dimineață, cînd abia mîneau zorile, grupa a pornit la drum. Toți oamenii erau pregătiți, fiecare purta în spate cîte un rucsac sau cîte o ladă grea. În frunte, mergeau doi oameni mai ușori, care făceau potecile. Din cînd în cînd, se opreau pentru a se mai odihni.

Și călătoreau așa zi de zi. Mîncau din mers și nici nu se gîndeau să doarmă. După două zile, s-a lăsat o furtună. Zăpada îngheață înțepa cu mîia de ace fetele oamenilor și nu se vedea nimic, nici măcar la 5 metri.

Ce să faci? Să te oprești și să aștepti pînă va trece furtuna? Asta ar însemna eguarea acestor cercetări importante. Douăzeci și cinci de oameni vîlăvăiți continuau să înainteze, aștîndu-se unul pe altul. După 49 de ore, detașamentul a ajuns la destinație. 49 de ore fără odihnă, fără somn! Dar mistineaua a fost îndepărtată.

A fost, desigur, greu. Dar unde mai poți găsi o asemenea școală de bărbăție, de educare a caracterelor dirze? Și nimic nu poate sta alături de sentimentul datoriei împlinite, de senințimentul că ai adus un folos poporului.

Citiți în pagina a 2-a:

Cronica DESPRE SPECTACOLELE TEATRULUI DE ARTA DIN MOSCOVA

SEMNAȚE DE:

Ion Marin Savodceanu
Marcel Breslaşu
Horia Lovinescu
Ioan Măsoșoff

Zile de vacanță

Dimineața începe întotdeauna la fel. Soarele abia și-a scos geana de foc din marea împurpurare și pe culoarele casei de odihnă, îngropîndu-se în pliușul covorului zgomotului prozei, care-i înlocuiește piciorul drept, apare un omuleț scund, chel, pîpîrcit, cu o privire calmă, pură, toluși tăinică, a aproape tîrînd după el o cutie enormă, neagră, cu muchiile pelicele cu pinză smolită. Merge șchiopătînd, se așează pe același scaun din fața dormitoarelor și proptindu-se bastonul de perete, scoate din cutia mare cîte o magazie, o armonică veche cu șidăful îngăbeșit, cu numeroasele butoane loctice, înfrînde piciorul rigid. Și duce curelele armonicii pe după umeri și îndată dispăre aproape cu totul în noaptea burdușului decolorat. Doar ochii i se mai văd strălucind pe feșoșarii creați, privind parca o lume de vis, știută doar de el și aparținînd numai lui.

Sinețele armonicii se revărsă într-un cîntec unduos, încadrat de vîră, aducînd în viața adormită, ceva din țările stepelor ruse, ceva din nostalgia grea de prea multă lumină a cerului ucrainean, ceva din suavul dimineților crimeene. Întotdeauna, la fel. Mai înli muzică domoală, plină de liniște, apoi un vals ușor și la urmă un mars vesel.

Anotimp ornice al casei de odihnă, răspunde zîmbind la binețele celor ce se puse pe ușile dormitoarelor, fie că i se spune „diada” Vasia, Stopa ori Kondratie. În realitate se numește Igor Zubov. A fost cîndva marin pe o vedetă rapidă și torpita fascistă care

IOAN GRIGORESCU

i-a fîrmat vasul în apele Sevastopolului i-a crîmposit și trupul...

Început în felul acesta, diminețile Jalei împrumută ceva din farmecul unor frumuseți pline de noulate. Îndeosebi, cînd odată cu răsăritul soarelui descoperim în rada portului alb un vapor poposit peste noapte, diminețile lăței ni se par încărcate cu surprize. Marea, această uriașă lîmă pe care noaptea o simțim respirînd sub ferestrele vilei noastre, ne întîmînim pe plajă, peste drumul umbrat de degetele verzi, rășchirate, ale palmierilor, întinși pe nisipul mărunț sub razele ultraviolete ale răsăritului de soare.

Marea mîngieie fîrmlul incuninindu-l, val după val, cu efemere hobotite de spumă albă, gulful întinde spre larg două brațe verzi, parca ademenind cu splendorile ce le poartă apele de smarald la o supremă îmbrășșare, cerul e înalt, scîldat în aur, ferestrele caselor au izbucnit în flăcări singurii, incendiate de vîpaia răsăritului.

Aci, la jumătatea drumului dintre porți și evuator, intră în poartă amprenta echilibrului scîntînd mealeugurile crimeene de urgia ierurilor ruse, calmă mînd doborîrea ucigătoare a verilor sudice. Ca o imens rezervor de căldură, marea ajută litoralul scîldat de apele și la învingea înghetului. Ca o cîlopică barieră, munții acoperiți et în-

(continuare în pag. IV-a)

„Uzina de vise” însemnări

Am în fața mea o fotografie produsă recent într-o revistă sovietică. Fotografia reprezintă hala uriașă a unei uzine de fabricat aparate telefonice: sute de receptoare de ebonit și masive stăleje de centrale gigantice. În preajma lor, o masă de dimensiuni mai mari acoperită cu tot felul de fotografii în genul celor ce se expun la intrarea cinematografelor, toancuri de bobine de film și afșe colorate pe care scrie: „Să ne cunoaștem”, o nouă producție a studioului din... etc. etc.

Fantul are o istorie mai veche. Doi dintre muncitorii de la uzina V.E.F. și-au cumpărat aparate proprii de filmat.

Mare a fost surpriza tovarșilor lor, cînd, într-o după amiază a anului trecut, la Palatul Cultural al uzinei s-a prezentat un film documentar despre demonstrația de la 1 Mai de la Riga, realizat de cei doi muncitori, pasionați de arta ecranului. Cîneva a propus atunci: „Ce-ar fi să organizăm un studio propriu al uzinei? Dar numai prin zărețele de perete și prin difuzoare se poate face munca de propagandă?”

Și pentru că ne aflăm într-o uzină cu alți mii de urmași moderni ai lui Echo, e firesc că propunerea s-a bucurat de un larg ecou. Și apoi oare cei de la V.E.F. de ce să li rămăa mai prejos față de alte mari uzine din Uniunea Sovietică, în care muncitorii și-au organizat ateliere de pictură, conservatoare proprii sau fîră de reviste literare?”

Cîți dintre oameni nu au de dorința de a deveni „stele” de cinema ori regizori înspirați ca Eisenstein, ca Pudovkin, care au creat

capodopere ale ecranului! Și iată-i pe tehnicienii și muncitorii de la V.E.F. executînd o dublă profesie: dimineața, șlefuiesc diagrame și montează bobine de electromagneți telefonici, iar după amiază poartă vînturile lenite ale aparatelor de filmat sau montează bobine, însă de asfădată nu din metal, ci din celuloizi.

Aproape în fiecare seară studioul uzinei ține consfățuiri de lucru. Cu aceste prilej, redactorii gazetelor de perete — deveniți scenaristi — își prezintă scenariile. Și scenariile sînt discutate cu competență, lînceză mulți dintre orii sînt clar tovarășii lor de muncă. Ei n-ar admite să fie înfățișați „schematic” ori „poleți” de către scenaristi, care lucrînd alături de ei se „documentează” astfel de ani de zile asupra vieții lor.

Mulți mai grea i s-a părut la început treaba asta cinematografică lui Piotr Zernov, funcționar la secția administrativă a uzinei, care a devenit monteur al viitoarelor filme. Ca să nu mai pomenim de directorul clubului, N. Karđanov care, peste noapte, s-a trezit coleg cu Eisenstein și Pudovkin, regizor — și încă de filme de lung metraj! În ceea ce îl privește pe inginerul A. Kunduzis — transformat în operator de sunet — este clar că el se descurcă cel mai ușor, legile acustice fiind aceleași.

E o problemă destul de complicată să organizezi într-o uzină de aparate telefonice și de radio, o adevărată „uzină de vise”, cum o denumim Ilya Ehrenburg studioul de filme. Într-una din serii, proaspăt cîneșit erau pe punctul să renunțe cu totul la ideea de a da

MIHAIL COSMA

Memoriile spectacolele ale M.H.A.T.-ului

○ minunăta realizare

Insemnările acestor, făcute la câteva ceasuri după spectacolul „Roadele învătăturii” prezentat de „M.H.A.T.”, nu au pretenția de a fi o cronică dramatică. Rolul lor e mai degrabă de a consemna o emoție. Una din acele emoții artistice deosebit de prețioase, pentru că rămân în conștiință, fructificând.

Pentru mine, spectacolul „M.H.A.T.”-ului e însemnat, dincolo de bucuria estetică de moment, o lărgire de perspectivă, o înțelegere mai complexă a ceea ce poate fi teatrul.

Cunoașteam piesa lui Tolstoi și auzisem mult vorbindu-se despre unități din interpret. Eram sigur deci că o să văd o oamie excelentă și actori de cea mai înaltă clasă. Nu mă așteptam la nici o surpriză. Greșeam. Am văzut cu totul altceva decât ceea ce bănuiam că am să văd, altceva decât ceea ce văzusem până atunci.

Nu mă refer numai la autenticitatea interpretării și atmosferei, care e atât de halucinantă, unora, încât pierzi sentimentul convenției teatrale și ajungi să ai senzația că ești un îndrăcit străcutat pe furis în casa Zvozdintovilor; nu mă refer numai la admirabila armonie a ansamblului actoricesc, armonie și unitate care, de altfel, condiționează în mare parte crearea iluziei de viață trăită, adevărată; nu mă refer numai la valoarea excepțională a regiei care, fără să se jacă simțită prin „trouaile-urii”, se estompează în spatele spectacolului și totuși îl conduce cu mână de fier; nu mă refer nici la rezolvarea strălucită a decorurilor, ca cel din primul act — cu planurile lui multiple, sau ca cel din actul al treilea cu frumoasa lui armonie în bleu. Fiecare din aceste ca-pitole ar putea fi obiectul unor analize ample. Vreau să vorbesc despre altceva. Despre dimensiunile spectacolului. Impresia de monumentalitate e covârșitoare. Termenul ar putea părea excesiv, aplicat la o comedie — și totuși e perfect adecvat.

Este vorba aici, desigur, de un text de o deosebită valoare, dar mă în-teresează de ce teatrul din lume ar fi izbutit să dea spectacolului această masivitate mobilă? „M.H.A.T.”-ul n-a neglijat nimic din agreețele comediei, începând cu elementele de farasă și terminând cu efectele de comic subtil, — oferind astfel cu generozitate spectatoriilor prilejul să ridice pe toate registrele. Dar spectacolul în întregime nu este — așa îndrăznesc să spun — solemn și lasă o impresie gravă și puternică. Aici se găsește peetea creatoare a acestui mare teatru.

În fața spectatoriilor nu se desfașoară pur și simplu „o întimplare” comică, ci o adevărată comedie umană. Toate mijloacele artistice posibile au fost puse în acțiune, pentru ca din particularitatea tipurilor și a intrigii să se degajeze în spectacol largi și profunde generalizări. În interpretarea „M.H.A.T.”-ului, această comedie, construită cu oigoare clasică, la proporții de frescă, Prostia egotismul, vulgari-

itate, superficialitate, lăcomia, răutatea cutăruia sau cutăruia dintre oamii care alcătuiesc lumea Zvozdintovilor, devin caracteristice pentru o întreagă clasă, deși înțeleg ei profiul moral.

Printre o genială idee a autorului, cei trei jărani n-au fost implicați propriu zis în conflict, ci asistă la el în chip de martori morali. Zvozdintovii și lumea pe care o reprezintă sînt puși astfel să se dezvăluie singuri neantul spiritual și absența oricărui rațiuni sociale, a oricărui justificări umane a existenței lor parazitare, chiar sub ochii balcoanilor ai dușmanilor lor înversunați. Intre public și cei trei mușici, nedesemnați dealtfel prin nume și prin aceeași cu atât mai reprezentativă — se creează o solidaritate. Publicul urcă prin ei pe scenă și Zvozdintovii se despoaie în toată goli-cuinea lor, în fața unei imense colecții-tăți de judecată. Verdictul e zdrobitor.

Vreau să mărturisesc, încheind aceste fugare însemnări, că niciodată n-am simțit atât de mult — pină la spectacolele „M.H.A.T.”-ului — noblețea și grandoaarea artei teatrului.

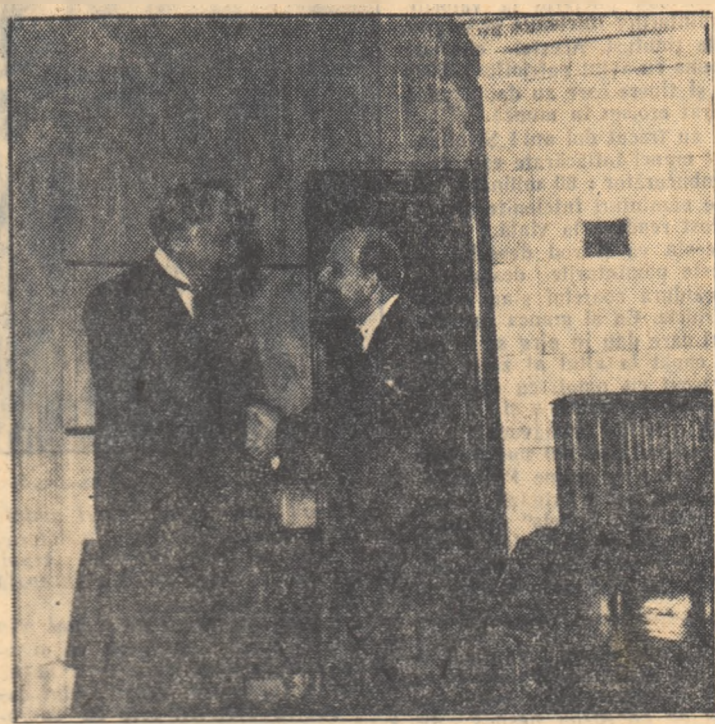
Dus glorioș mai departe, pină azi, de vrednic și priceput continuatori care au rămas pe linia fixată de întemeietorii K. S. Stanislavski și V. I. Nemirovici-Dancenko. Teatrul Academic de Artă „Maxim Gorki” din Moscova („M.H.A.T.”) reprezintă o perfecțiune unică în arta scenică. Totul se unește pentru a da spectacolele minunate din care ni s-au înfățișat și nouă cu ocazia recentului turneu: un teatru al actorului de mare talent, armonios împletit cu un teatru al regizorului priceput și exigent, disciplinată, simț artistic deosebit, simț de răspundere profesională și socială și mai ales muncă permanentă. Și rezultatul? Infringerea completă a tuturor temerilor și nelămuririlor care de-a lungul anilor s-au abătut asupra altor cugete că teatrul, rod complicat al unei muncă colective în care permanent s-ar putea strecura aproximativul, n-ar putea da, dar mai ales păstra aezarea și măsura care au prezidat la crearea unui minunat și desăvârșit spectacol. Precizia uimitoare fără mecanicizare servind prin talent și viu entuziasm artistic, necăzută o mare realizare de artă, este caracteristică fundamentală a spectacolului „M.H.A.T.”-ului. Repertoriul pe care ni l-a înfățișat această întreprindere formată s-a compus dintr-o lucrare a literaturii dramatice sovietice: „Orologiul Kremlinului” de N. Pogodin; din comedia clasică rusă a marelui Lev Nikolaevici Tolstoi: „Roadele învătăturii”; din drama în 4 acte „Tre surori” a lui A.P. Cehov și în sfârșit, dintr-un spectacol fragmentat, alcătuit din scene din dramatizarea romanului „Anna Karenina” de L. Tolstoi și a romanului „Suflete moarte” de N. Gogol. După cum se vede, un repertoriu alcătuit în așa fel, încât să poată da o priveliște de ansamblu asupra aspectelor celor mai caracteristice ale dramei clasice ruse și sovietice. Nu vom supra literaturii în general. Nu vom putea, în această dare de seamă, să intrăm într-o mare analiză, care s-ar fi cerut desigur, asupra lui fiecarei actor în parte, din amintirile spectacole. Distribuțiile foarte bogate cuprind rariori nume repeta-te. Turneul „M.H.A.T.”-ului frapaază și prin efortul imens de a păstra dintr-o neclintită probitate artistică, aparatul exact și precis a spectacolului de la Moscova și, credem, și distribuția lor compusă din mari străluciți actoricesci incununate mai toate de titluri ca artiști ai poporului sau artiști emeriți.

„Orologiul Kremlinului”, lucrarea lui N. Pogodin, este o emoționantă evocare (în versune nouă) a anilor grei de după Marea Revoluție și încheierea Statului Sovietic. În centrul lucrării stă figura lui Lenin, marele creator și animator. Toate îndofelele dinăuntru și din afară sînt exprimate aci, prin dife-

ne empancia de „un punct de vedere”, de a ne clinti dintr-o perspectivă în care marea implică singularizarea, excepționalul.

Desigur că lipsite de coturnii și masca de rezonanță (și unii și ocaziile la propriu și la figurat) a vehicului teatrului istoric, personaje „istorice” pe care au a se înfățișa piese ca „Orologiul Kremlinului” a lui Pogodin, riscă să degenereze în scheme, comportarea lor naturală să izrezeze naturalismul, episoadele lipsite de „teatral” să fie văduvite și de poezie, de poezie. Tehnica adoptată de autor este aceea a însășiării unui număr de tablouri, în sensul pe care îl are termenul în pictură, ca și cum ar însușii crîmpele unei vaste fresce. Lumineții, cadrul după cadrul, momente din primii ani ai statului sovietic. Acțiunea nu se desfășoară, ci se însușește, constituind și reconstituind imaginea realităii a acelei vremi — dar nu evocînd-o de pe pozițiile celui care o judecă istoric, ci descifrînd-o ca un contemporan, pe măsură ce o parcurge și o trăiește. Selectarea artistică a acestor crîmpele, grația lor, chiar hiaturile dintre ele (care nu rămîn în umbră, ci într-un soi de penumbră învăluitoare care întregeste viziunea de ansamblu, situează tabloul în contextul lui, în economia generală a lucrării) ca cele nesprezuate în lîinii cu eroii să fie tot attea repere sigure în largul cîmp de investigație a epocii, repere necesare și suficiente pentru a o circumscrie, pentru a o determina dialectic.

Vorbam mai sus de greutățile și de riscurile care stau în calea acestui

Scenă din „Orologiul Kremlinului”: Actorul B. A. Smirnov în rolul lui Lenin și B. N. Livanov în rolul Inginerului Zabelin

Arta unui mare teatru

ION MARIN SADOVEANU

— să amintim din distribuția excepțională: de V. I. Stanilîn, de plidă, în rolul boierului Zvozdintov; de P. V. Massalski în rolul fiului acestui boier; pe V. O. Toporkov în rolul profesorului; pe marele artist A. N. Gribov în rolul primului jărani; pe A. I. Stepanov în rolul lui Betsi; pe T. A. Zabrodina în rolul Taniei. Un stil deosebit, dar realizat cu aceeași minuțiozitate și artă, deosebește spectacolul acesta de cel precedent. Și lat-ne în sfârșit ajunși la „Tre surori” a lui Cehov, lucrare cunoscută și la noi, din interpretarea artiștilor noștri. Este un text care vine încă din preocuparea și prelucrarea lui Stanislavski. Astăzi se joacă, sub scenă de Nemirovici-Dancenko, N. N. Litovceva și I. M. Raevski. Lumea aceasta de mică garzonată și de burghezie picătică, înfățișată în piesă de Cehov, cu miscările lente, cu un anumit stalticism care ușor ar putea să se destrame în neînțelegere, capătă în interpretarea „M.H.A.T.”-ului o actualitate și o viață pasională, tocmai pentru că adevărul trăirii de la fund al personajelor a fost prins atit de regizori cît și de interpreți. O aspirație înaltă spre fericire, libertate, cu un dinamism interior, cu o mișcare a sufletului aruncată cît mai sus, prinde, emoționează, întesează, făcînd din această piesă aparent lentă un spectacol de puternice emoții interioare. Este marea artă, taina rezolvată prin tărî și muncă, a Teatrului Academic de la Moscova. Dealtfel, Cehov a fost atatul cel mai puternic al teatrului cu noua literatură dramatică rusă. Anton Pavlovici, dus la izbinda de Teatru de Artă, de atunci n-a lăsat, din marea sa biruință, un pescăruș alb pe cortina Teatrului Academic. pină astăzi? Si în distribuția acestei lucrări trebuie amintiri și ale aceluia cuvinte calde tot interpretat. Ac însă strălucite mai ales A. K. Tarasova în rolul Mașei. Apoi, K. N. Elanskaja în Olga; A. I. Stepanov în Irina și alții alții. Și lată, fragmentele psihologia pasionată a Annei Karenina (tot Tarasova), suferințele și chinurile ei în fața unui soi conformism și al marelui M. N. Kedrov ca vînturător actor, al marelui actor adine, trecut printr-un loc de neîntîlnit calitate, la „Suflete moarte” a lui Gogol. În inscenarea dramatică datorită chiar lui Stanislavski, a fost o incitare. Inventivitatea, verva și umorul lui V. V. Belokurov în Cickov, precum și satira și pitorescul din jocul tuturor celorlalți interpreți au fost o incitare.

Inchizînd ciclul acesta de spectacole bine alese și interpretate cu o unică și foarte mare artă. Teatrul Academic ne-a adus o solie a unor uriașe realizări scenice pe care nu o vom uita și care, sîntem siguri, își va da roadele sale.

ne empancia de „un punct de vedere”, de a ne clinti dintr-o perspectivă în care marea implică singularizarea, excepționalul.

Desigur că lipsite de coturnii și masca de rezonanță (și unii și ocaziile la propriu și la figurat) a vehicului teatrului istoric, personaje „istorice” pe care au a se înfățișa piese ca „Orologiul Kremlinului” a lui Pogodin, riscă să degenereze în scheme, comportarea lor naturală să izrezeze naturalismul, episoadele lipsite de „teatral” să fie văduvite și de poezie, de poezie. Tehnica adoptată de autor este aceea a însășiării unui număr de tablouri, în sensul pe care îl are termenul în pictură, ca și cum ar însușii crîmpele unei vaste fresce. Lumineții, cadrul după cadrul, momente din primii ani ai statului sovietic. Acțiunea nu se desfășoară, ci se însușește, constituind și reconstituind imaginea realităii a acelei vremi — dar nu evocînd-o de pe pozițiile celui care o judecă istoric, ci descifrînd-o ca un contemporan, pe măsură ce o parcurge și o trăiește. Selectarea artistică a acestor crîmpele, grația lor, chiar hiaturile dintre ele (care nu rămîn în umbră, ci într-un soi de penumbră învăluitoare care întregeste viziunea de ansamblu, situează tabloul în contextul lui, în economia generală a lucrării) ca cele nesprezuate în lîinii cu eroii să fie tot attea repere sigure în largul cîmp de investigație a epocii, repere necesare și suficiente pentru a o circumscrie, pentru a o determina dialectic.

Vorbam mai sus de greutățile și de riscurile care stau în calea acestui

ne empancia de „un punct de vedere”, de a ne clinti dintr-o perspectivă în care marea implică singularizarea, excepționalul.

Desigur că lipsite de coturnii și masca de rezonanță (și unii și ocaziile la propriu și la figurat) a vehicului teatrului istoric, personaje „istorice” pe care au a se înfățișa piese ca „Orologiul Kremlinului” a lui Pogodin, riscă să degenereze în scheme, comportarea lor naturală să izrezeze naturalismul, episoadele lipsite de „teatral” să fie văduvite și de poezie, de poezie. Tehnica adoptată de autor este aceea a însășiării unui număr de tablouri, în sensul pe care îl are termenul în pictură, ca și cum ar însușii crîmpele unei vaste fresce. Lumineții, cadrul după cadrul, momente din primii ani ai statului sovietic. Acțiunea nu se desfășoară, ci se însușește, constituind și reconstituind imaginea realităii a acelei vremi — dar nu evocînd-o de pe pozițiile celui care o judecă istoric, ci descifrînd-o ca un contemporan, pe măsură ce o parcurge și o trăiește. Selectarea artistică a acestor crîmpele, grația lor, chiar hiaturile dintre ele (care nu rămîn în umbră, ci într-un soi de penumbră învăluitoare care întregeste viziunea de ansamblu, situează tabloul în contextul lui, în economia generală a lucrării) ca cele nesprezuate în lîinii cu eroii să fie tot attea repere sigure în largul cîmp de investigație a epocii, repere necesare și suficiente pentru a o circumscrie, pentru a o determina dialectic.

Vorbam mai sus de greutățile și de riscurile care stau în calea acestui

Vorbam mai sus de greutățile și de riscurile care stau în calea acestui

„Tre surori”

IOAN MASSOFF

Dintre toate spectacolele „M.H.A.T.”-ului cel mai așteptat de oamenii noștri de teatru a fost, fără îndoială cel cu piesa „Tre surori” de A. P. Cehov. Lucrul este explicabil: piesa a fost jucată și în românește și deci spectacolul Teatrului Academic de Artă prilejua o comparație cu cel jucat pe scena Comediei a Naționalului nostru; este vorba apoi de un spectacol celebru — adevărată carte de vizită — a unui din cele mai renumite teatre din lume. Dar vizita Teatrului de Artă din Moscova mai era menită să dezlege, ca să spunem astfel, o problemă de interpretare, de regie în general: capitolul despre „Tre surori” din volumul lui Stanislavski „Viața mea în artă”, cîlit la noi nu numai de către oamenii de teatru, ci și de către publicul larg a derutat într-o măsură, pină a deschide problema, în legătură cu prezentarea scenică a piesei. Nedorimera a venit din faptul că Stanislavski, relatînd despre începuturile pregătirii spectacolului „Tre surori”, amintește despre nemulțumirea lui Cehov față de clasificările făcute de unii dintre ascultătorii primel lecturi, cu privire la genul literar al piesei; s-a spus că e vorba de o tragedie, alții priveau lucrarea ca pe o dramă, pe cînd autorul era incredincinat că scrisese o comedie. „Incidentul” — spune Stanislavski — l-a făcut pe Cehov să creadă că piesa nu va fi înțeleasă și că, deci, va cădea.”

Și n-a fost deloc ușor pentru cei doi regizori — V. I. Nemirovici-Dancenko și K. S. Stanislavski — să dea viață personajelor, să închege ansamblul, reușind astfel nu numai să liniștească îngrijorarea lui Cehov asupra soartei piesei lui, dar să realizeze un spectacol, ajuns celebru în lumea întreagă, un spectacol care biruie nepăsător avalanșa anilor, un spectacol care, pentru că e de o înaltă artă, emoționează profund chiar pe cei care nu sînt cunoscutori ai limbii ruse.

După ce am avut plăcerea să vedem reprezentarea „M.H.A.T.”-ului, nedumerirea realizatorilor romîni s-a răsuțit și cu această problema legată de interpretare, în general de viziunea regizorală, s-a delegat, sperăm, spre mulțumirea tuturor.

Atmosfera generală a piesei e la fel rapid caracterizată de unul din realizatorii spectacolului, V. I. Nemirovici-Dancenko, cînd a afirmat: „Din acea viață frîntă, neclară, incurcată, în care totul se transformă în oboșală și neireșită, — nu se nasc vălcării sau plînsurile cîi ceva activ, nelipsit pe deplin de elementul de luptă: dorul după o viață mai bună.”

Și-acum, ce se desprinde pentru spectatorul care a văzut „Tre surori”, mai întii pe scena Teatrului de Operă și Balet care adăpostește turneul „M.H.A.T.”-ului? Ne lăgăduim că ceea ce izbește mai întii este o diferență de ritm între cele două spectacole, ritmul asupra cărului strălucia l. L. Caragiale în croniclele sale dramatice, ritmul care de la început im- prima întreaga desfășurare a spectacolului, tempo-ul care rădăca pornește și se menține fals poate răsturna o întreagă concepție a autorului, chiar dacă actori de mare talent se străduiesc pentru clarificarea acestei

concepții. Ei bine, ritmul spectacolului românesc trebuie stimulat, pentru a face înțeles spectatorului ideile capodoperei lui Cehov, marea ei frumusețe.

Să ne explicăm: tema piesei este aspirația pentru o viață mai bună, spre un viitor mai luminos. Cele trei surori, deși visează o viață mai bună, nu știu însă calea care duce spre o astfel de viață. Într-o orinduire socială nedreaptă, unde nu se poate „trăi bine” decît cu condiția ca alții să sufere — și unde cel mai bine trăiește locma cel mai neomenos — Olga, Mașa și Irina, cu sufletul lor cîstmit, e firesc să piardă, în timp ce Natașa și cei de o teapă cu ea triumfe. Situația e tragic de limpede și dezgaba „interesantul” Verșin înșară celor trei surori, verzi și uscate, meditații sterile, lipsite de voința de a lupta împotriva răului. Atitudinea aceasta în care se complăce Verșin, specifică intelectualului burghez, intelectualului din preajma revoluției din 1905, este condamnată de Cehov și ea constituie o altă temă importantă a piesei.

Tema sau temele acestea au fost înțelese într-o măsură de realizatorii spectacolului românesc, care, după părerea noastră, au neglijat însă ideea esențială a piesei, problema care l-a preocupat în primul rînd pe Cehov, și care desigur că l-a îndemnat să scrie piesa. Ideea aceasta se conturează cu multă forță în finalul piesei. Dar ea trece ca un fir roșu de la începutul celor patru acte: în ciuda multor deziluzii, cele trei surori n-au pierdut încrederea în viață, în viitor. Ele au pierdut ceea ce era fals, ceea ce le împiedica să își împlinescă dorința lor de mai bine.

Ei bine, optimismul acesta, specific întregii opere a lui Cehov, s-a întrevăzut din prima scenă a spectacolului Teatrului de Artă, optimismul care face de înțeles piesa, optimismul înțeles de la început de primii interpreți și care a în-deplățit îngrijorarea lui Cehov, — optimismul care nu a fost redat în plinătatea lui de talentații interpreți romîni pornii spre un ritm mult prea lent, cu inutile pauze, remînșcențele unei vechi credințe care a dăinuit în teatrul nostru cum că astfel „trebuie jucată ruse”, și tendința de a accentua prea mult „dualitatea sufletească a eroilor”.

Ne-a mai dezvăluit un lucru spectacolul „M.H.A.T.”-ului: caracterul eroilor; ele ni s-au conturat limpede, îngăduindu-ne să ne dăm seama ce urmărește fiecare personaj; am înțeles astfel titlul piesei. Vom da, pentru a ilustra această afirmație, un exemplu semnificativ: sub aspectul medicului militar, bătrînul Cebulikin — aspect de om cumsecade și inofensiv — se ascunde o reală primejdie pentru societate. În „grădinița” lui largă, „dragostea de părinte” are asupra tuturor o influență nefastă. Rupt de viața reală, el e un fel de fantomă: „De fapt nu sîntem, ni se pare numai că trăim”, repetă el pină la obsesie.

Spectacolul „M.H.A.T.”-ului nu numai că a avut darul să ne incite, dar a constituit și un strălucit model de interpretare pentru una din capodoperele literaturii dramatice universale cu care

se mîndresc repertoriile a-tiilor teatre.

Problema care preocupa pe oamenii noștri de teatru asupra prezentării celor „Tre surori” a fost delectată. Cuvintele lui Stanislavski în legătură cu dibuirile sale pentru pornirea muncii de pregătire a piesei ni se par acum deosebit de limpede: „Personajele lui Cehov au prins viață. Am înțeles că ele nu se sînt bine în trîstetea lor și că, dimpotrivă, jîndușe după veselie, ris, vioiciune; vor să trăiască, nu să vegheze. În acest fel de a vedea personajele, am simțit că găsiserăm adevărul...”

Trebuie să mai spunem — deși aceasta s-ar înțelege oarecum, amănuntul făcînd parte din caracteristicile acestui ansamblu de reputație mondială, că am admirat nu numai foarte valoroase creații actoricesci individuale, ci omogenitatea unui ansamblu sudat pină în cele mai mici amănunte, omogenitatea fără de care nu se poate vorbi de valoarea unui spectacol de teatru.

Perfecțiunea spectacolului — lucrul poate fi urmărit pină la detaliu și deseori ești ispitit să observi cum că scena cutare ar merita să fie fotografiată pentru gruparea ei am. spune savantă, — nu-l răpește însă de fel spontanitatea, prospețimea, fantezia creatoare. Numele pe așii al primului regizor al piesei, colaboratorului cel mai apropiat al lui K. S. Stanislavski, V. I. Nemirovici-Dancenko, — urmat de numele celor doi regizori atenți și duci mai departe un bun cîștigat pentru teatrul universal, N. N. Litovceva și I. M. Raevski, — are o profundă semnificație, am spune un sens dialectic: tot ce a fost bun în trecut se preia și se duce mai departe, înfrîngîndu-se astfel părerea despre elementul creației actorului și regizorului. După cum se vede, creația lor nu durează doar pină cînd pot veni pe scena a mulțimi aplauzelor, ea se poate prelungi, biruind timpul, judecîtor sever dar drept.

De altfel, învățătura înaltașilor este prezentă, am spune, prin fapte: pentru încheierea ansamblului artiștilor ai poporului ca V. V. Belokurov, A. M. Komisarov, V. A. Popov, — n-au ezitat să apară în „rolloare de două vorbe”, cum se spune în limba actorilor.

Și, printre altele, încă o excepție de la o regulă din nefericire aproape generală: turneul „M.H.A.T.”-ului nu cuprinde unul sau două nume de artiști, Pescărușul — emblema care strălucia parca și spectacolul din sala Operei noastre — este un simbol și o garanție, simbolul unei arte mari servită de artiști mari ca A.K. Tarasova, K. N. Elanskaja, A. I. Stepanov, V. I. Stanilîn, B. N. Livanov, A. N. Gribov, — a căror reputație a trecut de mult hotarele țării lor.

Și-acum, ce desprinde o finalitate: necesitatea pentru furtorii spectacolului românesc cu piesa lui Cehov de a ține seama de cele arătate de Teatrul Academic de Artă „M. Gorki” din Moscova. Sînt toți artiștii de talent, unii fruntași ai scenei noastre, și nu încapă în doială că vor reuși să ne redea în adevărată ei semnificație „Tre surori” de A.P. Cehov. Noțunea de a învîta nu poate avea nimic jignitor. Și noi jucăm „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale ca nici un teatru din lume

se mîndresc repertoriile a-tiilor teatre.

Problema care preocupa pe oamenii noștri de teatru asupra prezentării celor „Tre surori” a fost delectată. Cuvintele lui Stanislavski în legătură cu dibuirile sale pentru pornirea muncii de pregătire a piesei ni se par acum deosebit de limpede: „Personajele lui Cehov au prins viață. Am înțeles că ele nu se sînt bine în trîstetea lor și că, dimpotrivă, jîndușe după veselie, ris, vioiciune; vor să trăiască, nu să vegheze. În acest fel de a vedea personajele, am simțit că găsiserăm adevărul...”

Trebuie să mai spunem — deși aceasta s-ar înțelege oarecum, amănuntul făcînd parte din caracteristicile acestui ansamblu de reputație mondială, că am admirat nu numai foarte valoroase creații actoricesci individuale, ci omogenitatea unui ansamblu sudat pină în cele mai mici amănunte, omogenitatea fără de care nu se poate vorbi de valoarea unui spectacol de teatru.

Perfecțiunea spectacolului — lucrul poate fi urmărit pină la detaliu și deseori ești ispitit să observi cum că scena cutare ar merita să fie fotografiată pentru gruparea ei am. spune savantă, — nu-l răpește însă de fel spontanitatea, prospețimea, fantezia creatoare. Numele pe așii al primului regizor al piesei, colaboratorului cel mai apropiat al lui K. S. Stanislavski, V. I. Nemirovici-Dancenko, — urmat de numele celor doi regizori atenți și duci mai departe un bun cîștigat pentru teatrul universal, N. N. Litovceva și I. M. Raevski, — are o profundă semnificație, am spune un sens dialectic: tot ce a fost bun în trecut se preia și se duce mai departe, înfrîngîndu-se astfel părerea despre elementul creației actorului și regizorului. După cum se vede, creația lor nu durează doar pină cînd pot veni pe scena a mulțimi aplauzelor, ea se poate prelungi, biruind timpul, judecîtor sever dar drept.

De altfel, învățătura înaltașilor este prezentă, am spune, prin fapte: pentru încheierea ansamblului artiștilor ai poporului ca V. V. Belokurov, A. M. Komisarov, V. A. Popov, — n-au ezitat să apară în „rolloare de două vorbe”, cum se spune în limba actorilor.

Și, printre altele, încă o excepție de la o regulă din nefericire aproape generală: turneul „M.H.A.T.”-ului nu cuprinde unul sau două nume de artiști, Pescărușul — emblema care strălucia parca și spectacolul din sala Operei noastre — este un simbol și o garanție, simbolul unei arte mari servită de artiști mari ca A.K. Tarasova, K. N. Elanskaja, A. I. Stepanov, V. I. Stanilîn, B. N. Livanov, A. N. Gribov, — a căror reputație a trecut de mult hotarele țării lor.

Și-acum, ce desprinde o finalitate: necesitatea pentru furtorii spectacolului românesc cu piesa lui Cehov de a ține seama de cele arătate de Teatrul Academic de Artă „M. Gorki” din Moscova. Sînt toți artiștii de talent, unii fruntași ai scenei noastre, și nu încapă în doială că vor reuși să ne redea în adevărată ei semnificație „Tre surori” de A.P. Cehov. Noțunea de a învîta nu poate avea nimic jignitor. Și noi jucăm „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale ca nici un teatru din lume

se mîndresc repertoriile a-tiilor teatre.

Problema care preocupa pe oamenii noștri de teatru asupra prezentării celor „Tre surori” a fost delectată. Cuvintele lui Stanislavski în legătură cu dibuirile sale pentru pornirea muncii de pregătire a piesei ni se par acum deosebit de limpede: „Personajele lui Cehov au prins viață. Am înțeles că ele nu se sînt bine în trîstetea lor și că, dimpotrivă, jîndușe după veselie, ris, vioiciune; vor să trăiască, nu să vegheze. În acest fel de a vedea personajele, am simțit că găsiserăm adevărul...”

Trebuie să mai spunem — deși aceasta s-ar înțelege oarecum, amănuntul făcînd parte din caracteristicile acestui ansamblu de reputație mondială, că am admirat nu numai foarte valoroase creații actoricesci individuale, ci omogenitatea unui ansamblu sudat pină în cele mai mici amănunte, omogenitatea fără de care nu se poate vorbi de valoarea unui spectacol de teatru.

Perfecțiunea spectacolului — lucrul poate fi urmărit pină la detaliu și deseori ești ispitit să observi cum că scena cutare ar merita să fie fotografiată pentru gruparea ei am. spune savantă, — nu-l răpește însă de fel spontanitatea, prospețimea, fantezia creatoare. Numele pe așii al primului regizor al piesei, colaboratorului cel mai apropiat al lui K. S. Stanislavski, V. I. Nemirovici-Dancenko, — urmat de numele celor doi regizori atenți și duci mai departe un bun cîștigat pentru teatrul universal, N. N. Litovceva și I. M. Raevski, — are o profundă semnificație, am spune un sens dialectic: tot ce a fost bun în trecut se preia și se duce mai departe, înfrîngîndu-se astfel părerea despre elementul creației actorului și regizorului. După cum se vede, creația lor nu durează doar pină cînd pot veni pe scena a mulțimi aplauzelor, ea se poate prelungi, biruind timpul, judecîtor sever dar drept.

De altfel, învățătura înaltașilor este prezentă, am spune, prin fapte: pentru încheierea ansamblului artiștilor ai poporului ca V. V. Belokurov, A. M. Komisarov, V. A. Popov, — n-au ezitat să apară în „rolloare de două vorbe”, cum se spune în limba actorilor.

Și, printre altele, încă o excepție de la o regulă din nefericire aproape generală: turneul „M.H.A.T.”-ului nu cuprinde unul sau două nume de artiști, Pescărușul — emblema care strălucia parca și spectacolul din sala Operei noastre — este un simbol și o garanție, simbolul unei arte mari servită de artiști mari ca A.K. Tarasova, K. N. Elanskaja, A. I. Stepanov, V. I. Stanilîn, B. N. Livanov, A. N. Gribov, — a căror reputație a trecut de mult hotarele țării lor.

Și-acum, ce desprinde o finalitate: necesitatea pentru furtorii spectacolului românesc cu piesa lui Cehov de a ține seama de cele arătate de Teatrul Academic de Artă „M. Gorki” din Moscova. Sînt toți artiștii de talent, unii fruntași ai scenei noastre, și nu încapă în doială că vor reuși să ne redea în adevărată ei semnificație „Tre surori” de A.P. Cehov. Noțunea de a învîta nu poate avea nimic jignitor. Și noi jucăm „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale ca nici un teatru din lume

se mîndresc repertoriile a-tiilor teatre.

Problema care preocupa pe oamenii noștri de teatru asupra prezentării celor „Tre surori” a fost delectată. Cuvintele lui Stanislavski în legătură cu dibuirile sale pentru pornirea muncii de pregătire a piesei ni se par acum deosebit de limpede: „Personajele lui Cehov au prins viață. Am înțeles că ele nu se sînt bine în trîstetea lor și că, dimpotrivă, jîndușe după veselie, ris, vioiciune; vor să trăiască, nu să vegheze. În acest fel de a vedea personajele, am simțit că găsiserăm adevărul...”

Trebuie să mai spunem — deși aceasta s-ar înțelege oarecum, amănuntul făcînd parte din caracteristicile acestui ansamblu de reputație mondială, că am admirat nu numai foarte valoroase creații actoricesci individuale, ci omogenitatea unui ansamblu sudat pină în cele mai mici amănunte, omogenitatea fără de care nu se poate vorbi de valoarea unui spectacol de teatru.

Perfecțiunea spectacolului — lucrul poate fi urmărit pină la detaliu și deseori ești ispitit să observi cum că scena cutare ar merita să fie fotografiată pentru gruparea ei am. spune savantă, — nu-l răpește însă de fel spontanitatea, prospețimea, fantezia creatoare. Numele pe așii al primului regizor al piesei, colaboratorului cel mai apropiat al lui K. S. Stanislavski, V. I. Nemirovici-Dancenko, — urmat de numele celor doi regizori atenți și duci mai departe un bun cîștigat pentru teatrul universal, N. N. Litovceva și I. M. Raevski, — are o profundă semnificație, am spune un sens dialectic: tot ce a fost bun în trecut se preia și se duce mai departe, înfrîngîndu-se astfel părerea despre elementul creației actorului și regizorului. După cum se vede, creația lor nu durează doar pină cînd pot veni pe scena a mulțimi aplauzelor, ea se poate prelungi, biruind timpul, judecîtor sever dar drept.

De altfel, învățătura înaltașilor este prezentă, am spune, prin fapte: pentru încheierea ansamblului artiștilor ai poporului ca V. V. Belokurov, A. M. Komisarov, V. A. Popov, — n-au ezitat să apară în „rolloare de două vorbe”, cum se spune în limba actorilor.

Și, printre altele, încă o excepție de la o regulă din nefericire aproape generală: turneul „M.H.A.T.”-ului nu cuprinde unul sau două nume de artiști, Pescărușul — emblema care strălucia parca și spectacolul din sala Operei noastre — este un simbol și o garanție, simbolul unei arte mari servită de artiști mari ca A.K. Tarasova, K. N. Elanskaja, A. I. Stepanov, V. I. Stanilîn, B. N. Livanov, A. N. Gribov, — a căror reputație a trecut de mult hotarele țării lor.

Și-acum, ce desprinde o finalitate: necesitatea pentru furtorii spectacolului românesc cu piesa lui Cehov de a ține seama de cele arătate de Teatrul Academic de Artă „M. Gorki” din Moscova. Sînt toți artiștii de talent, unii fruntași ai scenei noastre, și nu încapă în doială că vor reuși să ne redea în adevărată ei semnificație „Tre surori” de A.P. Cehov. Noțunea de a învîta

A. I. Denisov în vizită la Consiliul General A.R.L.U.S.

A. I. Denisov, președintele V.O.K.S.-ului precum și un grup de actori ai teatrului M.H.A.T. au făcut la 29 iunie o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S.

Oaspeții sovietici au

ascultat cu interes expunerea tov. E. Rodan despre activitatea A.R.L.U.S. (fotografia din stânga).

A luat apoi cuvântul prof. A. I. Denisov, împărtășind impresii despre țara noastră (fotografia din dreapta).

Oamenii sovietici se bucură sincer de succesele oamenilor muncii din R.P.R.

Înainte de a părăsi țara prof. univ. A. I. Denisov, președintele Asociației pentru Legăturile Culturale cu Străinătatea — V.O.K.S. — a declarat unui corespondent al Agenției de Presă Agerpres următoarele:

Oamenii sovietici — a spus prof. A. I. Denisov — urmăresc cu atenție realizările oamenilor muncii din R.P.R. Ei se bucură sincer de succesele lor și folosesc ei înșiși experiența și realizările Republicii Populare Române, iau cunoștință de știința și cultura ei.

În cele 10 zile cât am stat în România m-am convins încă o dată că masele populare din R.P.R. și organizațiile care le reprezintă cu demnitate manifestă un interes urias pentru știința și tehnica sovietică, față de arta și literatura sovietică, pentru succesele poporului sovietic și planurile de dezvoltare ale Uniunii Sovietice, că ele se bucură de realizările țării care construiește comunismul.

Este îmbucurător să constatăm că an de an se întăresc și devin mai activi și mai multilaterale, legăturile și colaborarea dintre popoarele sovietice și romine în sfera vieții științifice și culturale. Această colaborare aduce un folos însemnat, contribuie la continuarea dezvoltării a vieții spirituale a ambelor țări, ușurează și grăbește rezolvarea sarcinilor politice, economice și culturale însemnate care stau în fața fiecăreia din ele.

Opinia publică din România și cea din România manifestă un interes viu și firesc față de contactele culturale stabilite între U.R.S.S. și R.P.R. și perspectivele lor de dezvoltare. Acordul de colaborare culturală dintre țările noastre, semnat în luna aprilie a.c., care prevede un larg schimb de experiență și de realizări în domeniul științei, culturii, literaturii, artei, în vălmășugul ocrotirii sănătății, culturii fizice și sportului a fost salutată cu căldură de opinia publică din țările noastre. Acest acord este considerat pe bună dreptate ca un nou pas pe calea dezvoltării relațiilor dintre cele două state prietene.

Fără îndoială că un moment important în întărirea legăturilor dintre popoarele noastre a fost schimbul de delegații parlamentare. În luna aprilie instituțiile și cetățenii sovietici au primit delegația Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Române în frunte cu președintele acestei Adunări, tov. C. Pîrvulescu, iar în luna mai și mine, delegația noastră parlamentară, condusă de tov. F. R. Kozlov, membru în Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S., a vizitat România.

Opinia publică din România a apreciat hotărârea guvernului nostru cu privire la transferarea către R.P.R. a valorilor istorice ale artei aplicate, de-

Declarațiile prof. univ. A. I. Denisov, președintelui V.O.K.S.-ului

corative și plastice românești, care au fost păstrate în U.R.S.S. din timpul primului război mondial, ca un nou act de prietenie.

Anul acesta are loc un schimb destul de larg de delegații culturale. Participarea reciprocă a oamenilor de știință și a specialiștilor din cele două țări la congrese și conferințe științifice a devenit de asemenea un obicei plăcut.

Editurile sovietice editează, în tiraje mult mai mari decât în anii trecuți, opere ale scriitorilor romini. Astfel, Editura de stat pentru literatură este pe cale de a termina o antologie a poeziei românești. Este în pregătire editarea unei colecții „Nuvele și povestiri românești”, a operelor alese ale lui Barbu Delavrancea, a romanului „Ion” de Liviu Rebreanu etc.

Editoria pentru literatură străină a pus sub tipar o colecție de versuri alese de A. Toma, nuvela lui Remus Luca, „Ana Nucului” în curind vor apare „În orașul de pe Mureș” de Fr. Munteanu, „Vino și vezi” de Cezar Petrescu, „Descult” de Zaharia Stancu etc. Multe opere ale scriitorilor romini au fost editate nu numai în limba rusă, ci și în limbile altor popoare din U.R.S.S.

Cu mare succes se reprezintă în prezent pe scena Teatrului Consomolului Leninist din Moscova piesa „În casa d-lui Dragomirescu” (Citadela sfârșită) de Horia Lovinescu, iar zilele trecute această piesă a fost prezentată în premieră la Teatrul Tineretului din orașul Riga.

Sunt iubite la noi operele compozitorilor romini, ca și arta interpretată de artiștii din R.P.R. Pe scenele teatrelor de operă și pe estradele de concert din Moscova, Lvov și Kiev au înregistrat recent succese tinerii cântăreți romni Nicolae Herlea, Iolanda Mărculescu și Valentin Teodorian.

Colaborarea noastră culturală — a spus prof. A. I. Denisov — este deci în plină dezvoltare.

Vorbind în continuare despre impresiile sale din vizita în țara noastră, pe care o vede după 9 ani, prof. univ. A. I. Denisov a adăugat:

Am avut prilejul să mă convins în cele 10 zile trecute în țara dvs. de transformările foarte adânci care au avut loc în viața poporului român. Impresiile mele s-ar putea caracteriza pe scurt prin cuvintele: progres în toate domeniile vieții politice, economice și culturale a țării.

Dar transformările cele mai îmbu-

Recoltarea cerealelor în două faze cu combina

La recoltarea cu ajutorul combinei, se pot aplica două procedee, a-nume: recoltarea într-o singură fază și recoltarea în două faze.

La recoltarea într-o singură fază, procesul de recoltare este executat la o singură trecere a combinei, care execută astfel simultan seceratul și treieratul. În timp ce la recoltarea în două faze, procesul de recoltare se împarte în două lucrări. Mai întâi, se execută seceratul cu ajutorul unei secerătoare speciale cu o lățime mare de lucru numită windrower, care așează plantele tăiate pe miriște sub forma unor brazde continue pentru uscarea. Apoi, după ce plantele tăiate s-au uscat, se face treierarea lor cu ajutorul combinei. La combină, se așează în fața aparatului de tăiere un dispozitiv special de ridicare cu degete metalice. Combina se deplasează de-a lungul brazdelor de plante și execută treieratul.

Procedeele de recoltare cu combina într-o singură fază a căpătat cea mai largă utilizare la recoltarea cerealelor, în timp ce procedeele de recoltare în două faze s-a aplicat numai în condiții speciale, anume în regiunile nordice unde coacerea cerealelor întârzie și nu se poate aștepta uscarea plantelor „în piciorare”. Procedeele s-a mai aplicat la recoltarea lanurilor îmburuienite și la unele cul-

ION NISTOR conferențiar la Institutul Agronomic „N. Bălcescu”-București

turi la care în momentul când boabele au ajuns la maturitate, tulpinile au încă o umiditate ridicată, ceea ce face foarte greu sau chiar imposibil treieratul. Acesta este cazul la mazăre, mei, orz, hrișcă, semănceri de ierburii etc., la care dacă se așteaptă uscarea tulpinilor pentru a se putea executa recoltarea directă cu combinele, se produc pierderi foarte mari de boabe în urma scuturării.

Începând din anul 1955, într-o serie de regiuni ale Uniunii Sovietice, metoda de recoltare în două faze cu combinele a căpătat o aplicare largă la recoltarea cerealelor. În Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., se prevede, de asemenea, extinderea largă a acestor metode de recoltare la culturile cerealiere.

Este știut că strinsul cerealelor cu ajutorul secerătorilor poate fi început în două faze s-a aplicat numai în condiții speciale, anume în regiunile nordice unde coacerea cerealelor întârzie și nu se poate aștepta uscarea plantelor „în piciorare”. Procedeele s-a mai aplicat la recoltarea lanurilor îmburuienite și la unele cul-

turi la care în momentul când boabele au ajuns la maturitate, tulpinile au încă o umiditate ridicată, ceea ce face foarte greu sau chiar imposibil treieratul. Acesta este cazul la mazăre, mei, orz, hrișcă, semănceri de ierburii etc., la care dacă se așteaptă uscarea tulpinilor pentru a se putea executa recoltarea directă cu combinele, se produc pierderi foarte mari de boabe în urma scuturării.

În anul 1955, Institutul de cercetări pentru mecanizarea agriculturii din Ucraina a studiat procedeele de recoltare în două faze cu combinele în regiunile Nikolaev, Kirovograd și Harkov. S-a constatat că în colhozurile în care s-a aplicat acest procedeu de recoltare, seceratul cerealelor a început cu 5-6 zile înainte de termenul care ar fi permis începutul recol-

tării directe cu combinele. Cerealele recoltate cu windrowerul și așezate în brazde se usucă repede, putând fi treierate la 2-3 zile după secerat.

În afară de aceasta, sistemul de recoltare în două faze cu combinele este mai avantajos din punct de vedere economic decât recoltarea directă.

Desigur, după acest procedeu, se execută două lucrări, ceea ce necesită un consum de energie ceva mai ridicat decât în cazul recoltării directe. Totuși, în urma reducerii pierderilor la recoltare și a cheltuielilor legate de uscarea și curățirea boabelor rezultate, la care trebuie adăugată și calitatea mai bună a boabelor, procedeele recoltării în două faze se dovedește superior din punct de vedere economic recoltării directe cu combinele.

Astfel, în colhozul cerealiar „Industrialni” din regiunea Saratov, costul recoltării unui hectar de grâu cu o producție de 22,5 chintale la hectar a fost de 22,5 ruble în cazul recoltării directe cu combinele și de 20,56 ruble în cazul recoltării după procedeele în două faze. Diferența de cost a rezultat din reducerea cheltuielilor legate de curățirea și uscarea boabelor. Pe cînd în cazul recoltării directe, boabele au fost trecute de 2-3 ori prin mașinile de curățat și apoi în lopățile pentru uscarea. La recoltarea în două faze a fost suficient ca boabele să fie trecute o singură dată prin selector.

Procedeele de recoltare în două faze este deosebit de avantajos în cazul recoltării cerealelor îmburuienite. Se știe că buruienile din lanurile de cereale reduc mult productivitatea combineilor și măresc de câteva ori procentul pierderilor de boabe. Păiele și pleava cu buruieni se încing și își pierd valoarea nutritivă, chiar dacă sînt adunate în grămezi mici. Procedeele de recoltare în două faze, pe lângă că sporește de 2-3 ori productivitatea combineilor în aceste condiții, înlătură pierderile și asigură o bună păstrare a păielor și plevei care pot fi folosite ca furaj.

Procedeele de recoltare a culturilor de cereale în două faze, cu ajutorul combineilor se extinde în toate regiunile din U.R.S.S. Industria sovietică pune la dispoziția S.M.T.-urilor și sovhozurilor mașinile și utilajul necesar aplicării acestor metode necesare de recoltare.

Metoda trebuie să fie încercată și la noi. E necesar să se facă experimentări în diferite regiuni ale țării, cu condiții climatice diferite. Astfel, se va putea urmări eficiența economică a acestui procedeu de recoltare și în condițiile din țara noastră.

Impresii din gospodăriile colective

În timpul vizitei noastre în R.P.R., am avut prilejul să ne întâlnim cu numeroși colectiviști și alți lucrători

D. I. MIȘCENKO președintele colhozului „Lenin” din R.S.S. Moldovenească membru al delegației agricole sovietice

chintale mai mare decât la gospodăria agricolă colectivă „Viața nouă”.

Porumbul și floarea-soarelui cultii din gospodăriile colective vizitate, sînt foarte bine dezvoltate. Am observat, însă, că printre culturile sînt multe goliri. La noi, este un bun obicei: la prima prașă, pornești în urma tractorului cîțiva oameni; ei au în buzunar semințe selecționate pe care le seamănă în goliri. Semănatul suplimentar este o practică foarte utilă, deoarece face să crească mult producția la hectar.

În timp de pildă, gospodăriile agricole colective „Viața nouă” din satul Ciba-Niculesți, Regiunea Autonomă Maghiară, „Ogorul roșu” din Laslea, Regiunea Stalin și alte gospodării colective pe care le-am vizitat în ultimele zile. Gospodăriile sînt bune, au păminturi foarte bogate, care se întind pe suprafețe de pînă la 1.000 hectare. În general, munca este organizată temeinic. În fiecare gospodărie, există câte 5-6 brigăzi. Colectiviștii muncesc singurcinos și obțin recolte îmbelșugate. În anul 1955, au obținut cîte 19 chintale de grâu la ha, iar la porumb — cîte 34 chintale de știuleți. Creșterea vitei este și ea, în general, bine organizată. Unele gospodării au vite frumoase, cu productivitate înaltă. Astfel, în gospodăria agricolă colectivă „Viața nouă”, s-au obținut cîte 3000 litri de lapte de la fiecare vacă. Tot aici, fiecare scroafă de prăsilă a dat în medie cîte 14-15 purcei pe an.

Mi-au plăcut mult culturile de legume, îndeosebi cartofii, varza și roșiile. La aceste culturi însă, se depune prea multă muncă fizică.

Este puțin răspîndită metoda însămintării în cuburi așezate în pătrat la porumb, floarea-soarelui, cartofii, legume, cu toate că tractoarele S.M.T.-urilor ar avea posibilitatea să înlocuască munca manuală, în condițiile însămintării culturilor în cuburi în pătrat. Unii colectiviști socotesc că, dacă se lucrează cu tractoarele, crește mult plata în natură către S.M.T. Desigur, plata către S.M.T. crește, însă crește în același timp — chiar cu 25 la sută — și recolta.

Lucrind manual culturile prașitoare, gospodăria agricolă colectivă „Viața nouă” a obținut o recoltă de 34 chintale de porumb la hectar la o cantitate de precipitații de 650 mm. Noi, în condițiile unei cantități de precipitații de numai 350 mm, efectuind prașilele de porumb cu tractorul, am obținut cîte 40 chintale de porumb la ha. Cheltuiala de muncă a fost la noi de trei ori mai mică, iar recolta cu 6

chintale mai mare decât la gospodăria agricolă colectivă „Viața nouă”. Porumbul și floarea-soarelui cultii din gospodăriile colective vizitate, sînt foarte bine dezvoltate. Am observat, însă, că printre culturile sînt multe goliri. La noi, este un bun obicei: la prima prașă, pornești în urma tractorului cîțiva oameni; ei au în buzunar semințe selecționate pe care le seamănă în goliri. Semănatul suplimentar este o practică foarte utilă, deoarece face să crească mult producția la hectar.

Vreau să vorbesc ceva și despre dezvoltarea creșterii animalelor în gospodăriile agricole colective. Am vizitat gospodării care au pînă la 1000 ha și numai cîte 35 de vaci și 25 de scroafe ce dau numai 14-15 purcei. Crede că este foarte puțin: Gospodăria care nu crește și îngreșă purceii, cu cîte vinde de mici pierdere întru însemnate. Noi avem în această privință multă experiență; mare parte din venitul colhozului nostru rezultă din creșterea și îngreșarea animalelor.

O altă sursă de venituri în gospodăria agricolă colectivă o constituie dezvoltarea sectorului viticol și pomicol. În gospodăriile agricole colective pe care le-am vizitat am observat că se dă destul de puțină atenție dezvoltării acestor sectoare.

Cu cît se fac mai multe lucrări de cîmp cu tractorul, cu atît se eliberează mai multă forță de muncă, ce poate fi dirijată spre creșterea animalelor, spre cultivarea vieii de vie și a pomilor. Folosirea mijloacelor mecanizate și în aceste scopuri ușurează mult munca și sporește producția.

Cu cît gospodăria are venituri bănești mai mari, cu atît poate face și investiții mai mari în construcții zootehnice, social-culturale etc., asigurîndu-se un trai mereu mai îmbelșugat pentru colectiviști.

Gospodăriile agricole colective pe care le-am vizitat au obținut și pînă acum succese însemnate. Ele au însă destule posibilități să se dezvolte continuu, multilateral. Puterea și dragostea de muncă a colectiviștilor sînt o cheie și a obținerii de noi succese în timpul cel mai scurt.

Construcțiile capitale ale U.R.S.S. în al șaselea cincinal

(urmare din pag. 1-a)

1953 la montajul caselor de locuit fără carcasă, din panouri mari, cu pereți din panouri complet finite pe ambele fețe. Trusul „Magnitostroi” a cheltuit pe 1 m.c. numai 0,27-0,32 om-zile.

Pe șantierele unde se aplică regulile tehnologice obligatorii, se obține o reducere considerabilă a duratei ciclului de construcție. S-a constatat că durata construcției unei case de locuit cu 4 și 5 etaje, avînd aproximativ același volum, oscilează între 75 zile — cît s-a realizat pe șantierele care aplică metode avansate de lucru și regulile tehnologice obligatorii — și 169 zile — cît durează pe celelalte șantiere.

În scopul unei deserviri ritmice și economice a unităților de execuție, este necesar ca unitățile de producție auxiliare să se concentreze în unități puternice, industrializate, cu tehniciile ridicate, care pot da produse de

bună calitate. Astfel, pentru producția prefabricatelor, se vor construi în cursul noului cincinal fabrici de 9.000-10.000 și chiar 120.000 m.c. capacitate anuală de producție. Carierelor de agregate mici urmează a fi desființate și înlocuite cu cariere mari, mecanizate, cu o capacitate de producție de 50.000-200.000 m.c. pe an și mai mult.

Practica industriei construcțiilor din U.R.S.S. a arătat, pe de altă parte, că organizațiile mici de construcție nu pot asigura introducerea tehnicii noi.

În cadrul Ministerului Construcțiilor Urbane și Rurale, un trust mare și 17 trusturi mici au îndeplinit un program de producție egal. Prețul de cost al unui m.p. de suprafață executată de trustul mare a fost de 1070 ruble, pe cînd un m.p. construit de cele 17 trusturi mici a costat 1140 ruble.

De aceea, în Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. se spune: „Va continua comasarea organizațiilor de construcții mici, paralele, subordonate diferitelor ministere și departamente. În scopul îmbunătățirii continue a construcției de locuințe și de clădiri cu destinație social-culturală, în marile orașe se vor crea, după exemplul Moscovei, Leningradului și Kievului, organizații teritoriale de construcții în întreprindere, unind în cadrul lor organizațiile de construcții mici, subordonate diferitelor departamente”.

Metodele avansate de lucru și introducerea industrializării în construcții, impun, de asemenea, o specializare sporită în cadrul organizațiilor de construcții, pe procese importante de construcții — montaj de prefabricate, lucrări de temelă și excavatii, lucrări de fundații, lucrări de instalații etc. Astfel, trustul „Fundamentstroi” din Moscova execută numai lucrările de temelă, fundații și zidăriele subsolurilor. La Moscova, 60 la sută din lucrările clădirilor înalte sînt executate de întreprinderi specializate: de fundații, de montaj de prefabricate, de finisaje etc. În această direcție, se vor face noi pași importanți în viitor.

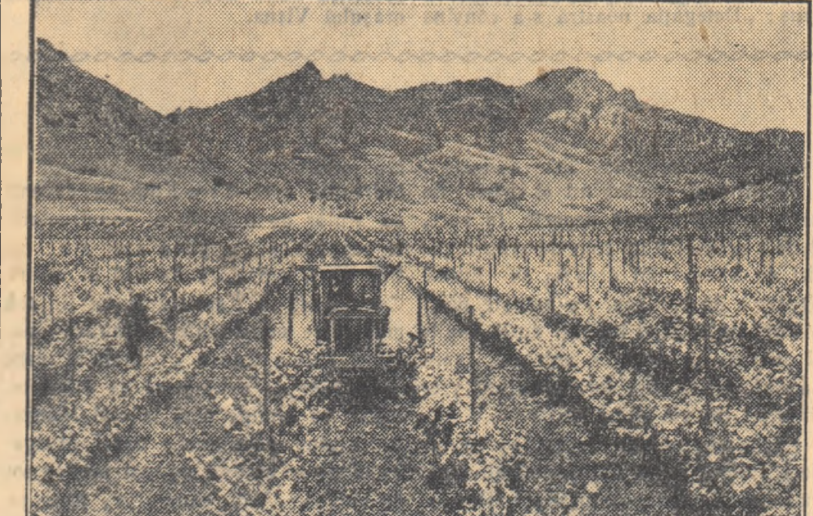
Avantajele tehnicii noi nu pot fi puse în valoare fără asigurarea unor cadre de constructori stabili și bine pregătite. Pe această linie, trebuie subliniate măsurile luate în U.R.S.S. pentru crearea unor condiții de muncă și de trai tot mai bune pe șantiere, pentru stabilirea unui sistem stimulator de salarizare, pentru asigurarea de posibilități corespunzătoare în scopul ridicării calificării muncitorilor și tehnicienilor.

Cel de al șaselea plan cincinal prevede de asemenea sporirea cu 52 la sută a productivității muncii în construcții. Această sarcină centrală este pe deplin realizabilă, pe baza complexului de măsuri tehnico-organizatorice prevăzute.

În ce privește prețul de cost, în cursul celui de al șaselea cincinal acesta urmează să fie simțitor redus prin măsuri adecvate. Astfel, va trebui să se iefinească cu 20 la sută costul construcțiilor de locuințe.

Constructorii sovietici sînt hotărîți să îndeplinească cu cinste sarcinile trasate de P.C.U.S. și Guvernul Sovietic, contribuind la asigurarea viitorului tuturor ramurilor economiei Uniunii Sovietice. Exemplul lor constituie un far călăuzitor pentru muncitorii, inginerii și tehnicienii din țara noastră, care — însușindu-și creator experiența sovietică — luptă cu abnegație pentru înfăptuirea Directivei Congresului al II-lea al P.M.R. pentru creșterea economiei socialiste unitare în patria noastră.

Ing. VASILE BUMBACEA

În colhozurile și sovhozurile din Uniunea Sovietică lucrările de întreținere a culturilor de viță de vie se execută cu mijloace mecanizate. An de an, vîlle dau rod tot mai bogat.

În clișeu: În sovhozul „Koktebel” din Crimeea se face stropitul mecanic al viei

Din viață și din cărți

Pietrele prețioase siberiene

Multe și variate bogăți tănuiește subsolul stepelor siberiene. Îndosebi, Siberia este bogată în pietre prețioase colorate. Încă pe la mijlocul secolului al XVIII-lea, băștinășii din stepa Dauriei au găsit turmalina neagră. Pentru extragerea ei, pe atunci au fost create două mine.

În anii puterii sovietice cele două mine au fost reconstruite și mecanizate. În prezent, aici se extrag câteva varietăți de turmalină și alte pietre prețioase care se găsesc într-un fel de cuburi, într-o rocă dură de granit.

În regiunea Cita se întindește adesea o varietate de opază. Anumite cristale ale acestei varietăți cîntăresc câteva kilograme. Topazul încoior, din cauza durității sale, a fost numit diamant siberian.

Atenție! Porumbii!

Recent, la Moscova, în piața Petruskoe, acolo unde se pîmbă nestîngîrile stori de porumbi, a apărut un semnal de circulație nemaiouăzît nici cînd și nicîieri: intr-un cerc galben pe un triunghi negru, sînt conturați doi porumbi albi. Următoarele cuvinte scrise pe conductorii de autoturism: „Atenție! Porumbii!” În acest sector se poate circula cu o viteză de numai 5 km pe oră.

istoria acestui nou semn de circulație este următoarea: Odată lura Veinsten, elev al școlii

nr. 170 din raionul Sverdlovsk, Moscova, a văzut cum un autoturism care gonia cu mare viteză prin piața Petruskoe a călcat un porumbel. A doua zi, băiatul a trimis o scrisoare redacției „Pionerskaia Pravda”.

„Mie îmi plac foarte mult porumbii — spune el în scrisoare. — Porumbii nu sînt numai pășuni frumoase, ci și simbolul păcii. Dar unii soferii gonesc cu mare viteză și din neglijență li calcă. Obligații au răg pe conducătorii de mașini să micșoreze viteza în locurile unde sînt mulți porumbi. Noi, pionierii, vă vom fi foarte recunoscători pentru aceasta”.

Redacția a transmis autorităților scrisoarea pionerului. A trecut cîțiva timp și pe străzile Moscovei a apărut acest nou semn de circulație, pe care nu-l poți găsi nicîieri în lume.

Un pește care naște pui vii

Lumea animală a lacului Baikal este foarte originală. În apele lui se pot întâlni aproape înți sute de diferite varietăți de plante și peste o mie de specii de animale. Multe din ele viețuiesc numai în lacul Baikal neîndînd răsîrind nicîieri altundeva.

Una din cele mai interesante viețuitoare ale lacului Baikal este peștele Campherus. Acest pește nu prea mare, de culoare albă cu nuanțe crom, fără solzi, ajunge la o lungime de 18 m. Campherus are corpul transparent, astfel încît se poate citi prin el textul cu litere mari de

tipar. Acesta se explică prin faptul că peștele este făcut aproape în întregime dintr-o grăsimă încoioră. În timpul marilor furtuni, peștele este aruncat pe mal. La căldura razelor soarelui grăsimă se topese și rămîn doar scheletul și pielea. Campherus n-are apripoare abdominale, în schimb cele pedunculare sînt foarte dezvoltate. Peștele trăiește la o adîncime de 500-700 metri.

Peștele Campherus nu depune icre, ci naște pui vii.

„Ochiul foto-electric” citește

Oamenii lipsiți de vedere cu cît și continuă să citească cu ajutorul sistemului Braille, adică pipăie cu virful degetelor semnele în relief care corespund unor litere. Acest sistem este adoptat în lumea întreagă. El prezintă o serie de avantaje, dar are în același timp și multe inconveniente. Cărlile tipărite după sistemul Braille sînt foarte luminoase și necesită un timp îndelungat pentru editarea lor.

Oamenii de știință au dezvoltat mulți ani de-a rîndul problema creării unui aparat cu ajutorul căruia orbii să poată citi un text de tipar obișnuit. Un asemenea aparat a fost creat. Nu de mult, membrii consiliului tehnici și colaboratorii Institutului de defectologie al Academiei de Științe pedagogice din R.S.F.S.R. au luat cunoștință de unele aparate experimentale pentru citirea textelor de tipar de către orbi. Aceste aparate au fost elaborate de colectiviști la-

A sunat un ceas sărbătoresc...

(urmare din pag. 11-a)

În cadrul unui decor voit „restrîns” și sensibil detasat dintr-un mare spațiu, perspectiva întinsă a pietel prin arca porții transmite imaginea unei lumi întregi, aceea a oamenilor descumpănați de revoluție și în căutarea unui cumpăt, avabil sau ba, speculativ, negustor improvizat ca Zabelin sau ca anticarul ambulant, ca preocupat de păpușii sau femeia cu dantele... E un soi de „azi de noapte” în plină zi, de oameni care se agală ca să nu cadă „la fund”. Treptat se înserează și, prin ușile deschise ale unei bisericuțe, răbufnesc din cînd în cînd glasurile unui cor care psalmodiază monoton și îndărătnic, parcă ar cînta prohodul unor vremi defuncte. În finalul tabloului, contrastînd violent cu atmosfera stătută și cu litanie gregoriană, trec prin poartă lăver cîțiva tineri în noile uniforme ostășești — un pluton al Armatei Roșii — și cîntecul lor vioi și optimist, cu iz popular, acoperă, risipește melodia (tronicilor, într-un cutremur contrapunct. Simbolul care ar fi putut preta la efecte iefine e notat cu discreție, cu sobrietate, cortina intervine, rapid, lăsînd momentul numai schițat, aluziv.

Pictorul scenograf P. N. Gjelski — cu o palea foarte diferențiată dar caracteristică, bine individualizată, creează cu mare scumpătate de mijloace, adesea prin elemente numai marcate, altminteru elemente numai fațol. De la interiorul îmbrăcat al casei lui Zabelin la țiba săracă dar radioasă în lumina amiezii acasă la Ciudnov; de la cabinetul lui Lenin, mișunțos reconștitiv; la scenele în aer liber (în special fermecătorul „Bulevard Gogol”) primăvăric, fluid, tratat în nuanțe prețioase de pastel), Gjelski se vîdește un subtil artist și om de teatru, căușind și gășind soluții îndrăznețe, personale.

Actori! Dacă Napoleon se lăuda amicalu său Talma că îl va face să dea un spectacol în fața unui „parter de regi”, noi putem țesne spune că am văzut jucînd o trupă compusă din regi ai scenei.

Cu cine să încep? Cum să-i numești, cum să-i înșiri, cînd în distribuție sînt aproape toți artiștii ai poporului sau artiștii emeriți, cînd clopotarul satului — fugară apariție, dar de neuit — e întruipat de Toporkov, cînd L. M. Koreneva, artistă a poporului din R.S.F.S.R., apare într-un rol mult, într-o singură scenă, pierdută în mulțime — dacă nu ar fi ea! — cînd omul în cîrmă care traversează scena e un alt artist al poporului din R.S.F.S.R., Belokurov și „administratorul” care apare numai cîteva clipe, ca și bucatăreasa Praskovia sau „doamna cu copilul”, sînt V. A. Popov, artist al poporului al R.S.F.S.R. și artistele emerițe ale R.S.F.S.R., Puzriova și Labzina. Dar dacă în roluri de acestea, aparent „măruneți”, sînt distribuți mari măestri ai scenei, în rolurile de mare răspundere și de mare înțindere sînt promovați tineri, ca L. F. Zolotuhin în Rîbakov, energic și cucieritor exponent al „clasei în atac” și G. I. Kalinovskaia, interpreta delicatului și plinului de nuanțe rol al Mașei Zabelina.

Nu, desigur, nu pot fi citați toți — și de altfel ei au mai apărut și în alte roluri și croniciarii noștri vor putea vorbi pe îndelete despre fiecare, așa cum i-au văzut în roluri mai „mari” sau mai „mici”. Ceea ce rămîne virtutea majoră a ansamblului este însăși omogenitatea lui, mînaștra școlărească care au urmat-o și pe care o ilustrează astăzi, minunata tradiție pe care o predau viitorilor făclieri de frunte ai Teatrului de Artă, ai teatrului sovietic în genere — călăuzit de învățătorii Intemeietorilor lui, K. S. Stanislavski și V. I. Nemirovici-Dancenko. Omogenă, dar variată ca și viața însăși, așa este trupa M.H.A.T.-ului. La cei enumerați mai sus s-adăugăm patetica figură a Aleevei în rolul soției lui Zabelin, pe aceea plină de viață a bătrînlei Ciudnova, cvartetul „musașiloror”, desenajii cu virulență trăsătură caricaturală de Hovskaia, Elina Svobodin și Gotovlev, sau mișca în rol construit cu precizie de cea-

sornicar de Petker... ceasornicarul din piesă.

Marele artist B. N. Livanov, artist al poporului din U.R.S.S., a făcut din rolul lui Zabelin una din cele mai strălucite izbîzni ale carierei sale. Evoluția lentă și nu rectilinie a inginerului, onestitatea lui lucrăre, rezervele și crizele care cheazăse autenticitatea, seriozitatea adevizării lui la munca de edificare a lumii noi, sînt soase în evidență cu o neegată strălucire a tuturor mijloacelor unui actor aiuns la mînaștria artei sale. El demonstrează în fata noastră mecanismul complicat al personalității eroicului, examinează piesă cu piesă, se cercețează, meticulos cu un inginer ce este, „înlocuiește” ce era stricat, și — nu întîmplător — ne apare mai tînră la sfîrșitul actului trei, decât la începutul actului unu, tînră de tineretea în care se angrenază.

În copiosul rol, din toate punctele de vedere, rol al lui Lenin l-am văzut pe B. A. Smirnov, artist emerit al R.S.F.S.R. Artistul posedă în cel mai înalt grad acel dar unic de „ca trece rampa”, de a stabili un contact nemijlocit și permanent cu spectrul. Lenin trăiește pe scenă, așa cum îl știm, așa cum ni l-am descris contemporanii, modest și simplu, accesibil și prietenos, afectuos și vesel, cu acea nobilitate a spiritului tradusă în gestica expresivă și rapiditatea de gîndire care preîntîmînă întrebarea, care seizează și rezolvă înainte ca interlocutorul să fi formulat problema. Smirnov este de-a dreptul uluitor în redarea modelului său, nu aîntîm prin asemănarea fizică pe care a realizat-o, cînt prin portretul moral pe care-l zugrăvește, prin umanitatea care se degățează din fiecare privire, din fiecare gest al lui ilici.

Orologiul Kremlinului a sunat și pentru noi un ceas sărbătoresc. Solii artei sovietice ne-au oferit inimile. Cum s-ar rosti mai bine admirația și recunoștința noastră alfine decât sîmîndu-le așa cum face spectatorii sovietici la sfîrșitul spectacolului: s-sibo!

Rezultate rodnice

Un proverb arab spune: „Cînd pornești la drum, ia-ți un tovarăș; înainte de a-ți face casa, alege-ți vecinul”. Acest proverb este necesar să fie pomenit în legătură cu călătoria lui D. T. Șepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., în Egipt, Siria și Liban, călătorie care a dus la întărirea prieteniei dintre popoarele Uniunii Sovietice și ale Orientului Arab. Evenimentele din ultimele două săptămîni au confirmat din nou că popoarele arabe găsesc în Uniunea Sovietică un tovarăș credincios, că ele pot să se bizuie pe ea ca pe un vecin bun atunci cînd își înalță edificiul independenței.

Misiunea de prietenie la Cairo, Damasc și Beirut a fost încheiată, și opinia publică din țările arabe face bilanțul tratativelor purtate în Egipt, Siria și Liban. Acest bilanț cuprinde rezultate rodnice. Așa cum se desprinde din comunicatele comune, a avut loc, în cursul acestor tratative ce au decurs într-o atmosferă cordială și prietenească un larg schimb de păreri asupra multor probleme arabe, toate la ordinea zilei în cursul cărora părțile au constatat existența unei unități de vederi, subliniind cu satisfacție că dezvoltarea continuă a prieteniei dintre Uniunea Sovietică, Egipt, Siria și Liban corespunde intereselor popoarelor acestor țări și constituie o contribuție de seamă la întărirea păcii și securității.

Insemnătatea vizitei ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. în țările Orientului Arab este deosebit de mare. Această vizită a dovedit din nou că Uniunea Sovietică duce o politică pașnică și prietenească față de țările arabe. Această politică nu pornește din considerente tactice ci de la principiile fundamentale ale Statului Sovietic, bastion al păcii și prieteniei între popoare.

Unii comentatori din Occident, înclinându-se către acțiunile altor state cu propriile lor unități de măsură, au manifestat o vădită nedumerire în legătură cu călătoria ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. Uneori, ei au pus în circulație versiuni false potrivit cărora Uniunea

Damasc și Beirut, se subliniază că relațiile prietenești dintre Uniunea Sovietică și Republica Egipt, Republica Siria și Republica Liban se întemeiază pe principiile Cartei Organizației Națiunilor Unite și pe cunoștințele principiilor ale Conferinței de la Bandung.

Multe state se și călăuzesc în relațiile lor internaționale după aceste principii pașnice. În legătură cu aceasta, ziarul egiptean „Aș-Saab” scrie că aceste comunicate comune „prezintă o victorie de seamă a unor state din Africa și Asia”.

Misiunea de prietenie a ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S. în Orientul Arab confirmă cu tărie că de mare este contrastul dintre politica sovietică față de țările din această regiune și politica colonialistilor imperialiști. Nu în zadar se vorbește acum, în cercurile opiniei publice arabe, despre încrederea manifestată față de Uniunea Sovietică — dușman al colonialismului sub orice formă — în fața ei. ca. de pildă, blocul militar agresiv de la Bagdad ori înrobirea teritoriului Goa. „Increderea noastră în Uniunea Sovietică — scrie ziarul libanez „Telegraph” — crește pe zi ce trece. Uniunea Sovietică ne acordă un ajutor dezințesat, fără nici un fel de gânduri ascunse, deoarece nu caută să obțină în țara noastră nici baze strategice și nici un fel de alte privilegii”.

La aceeași concluzie ajunge și presa din Egipt și Siria, care și exprimă părerea că prietenia cu Uniunea Sovietică va avea o influență binefăcătoare asupra dezvoltării economiei naționale a statelor din Orientul Arab, asupra întăririi independenței lor. Ziarul sirian „Barada” se referă în legătură cu această părere la conducătorii de frunte din Siria, care și exprimă marea satisfacție în urma rezultatelor tratativelor. Așa cum a declarat unul corresponsal al acestui ziar, ministrul Economiei Naționale al Siriei — Halli Callas — „partea sovietică s-a arătat ca e gata să extindă cooperarea și colaborarea existentă între cele două state”.

Întîlnirile dintre ministrul Afaceri-

O delegație a Sovietului Suprem al U.R.S.S. a vizitat Austria

La invitație parlamentară austriacă, o delegație a Sovietului Suprem al U.R.S.S. în frunte cu M. P. Tarasov, vicepreședinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a vizitat de curînd Austria. În cele două săptămîni petrecute în această țară delegația sovietică s-a întâlnit și cu stabiliți contacte cu numeroși oameni politici de seamă din Austria.

În elușe, delegația parlamentară sovietică lîngă unul din monumentele orașului Viena.

Înainte de plecare, M. P. Tarasov a spus: „Delegația noastră s-a convins

Spartachiada Moscovei

A început cea de a doua spartachiadă de vară a Moscovei.

Trăsătura caracteristică a acestei spartachiade este participarea masivă — nemaiîntîlnită pînă acum — a sportivilor. E de ajuns să arătăm că în finală se întrec circa 25.000 de sportivi. Ei participă la probele de atletism ușor, pentathlon modern, fotbal, atletica grea și alte discipline sportive prevăzute în programul Sparta-chiadei popoarelor U.R.S.S. Numărul lor este de cinci ori mai mare decît al participanților la prima spartachiadă de vară a Moscovei.

A doua particularitate constă în faptul că în finală, pentru primele locuri se înfruntă nu numai echipele diferitelor asociații sportive bine cunoscute, ci și sportivi din întreprinderi și instituții, care reprezintă peste 500 de colective, cum ar fi: Uzina de automobile de mic litraj, Combinatul „Șerbakov”, Universitatea „Lomonosov” etc.

Pregătindu-se pentru spartachiada Moscovei cit și pentru Spartaachiada popoarelor U.R.S.S., sportivii moscoviți au stabilit noi recorduri mondiale, europene și naționale. Zilele aceia, Igor Kaskarov, student la Institutul energetic din Moscova, a realizat la săritura în înălțime cea mai bună performanță mondială, trecînd s'acheta ridicată la 2,08 metri. Și alți atleți din Moscova au avut în această perioadă o comportare excelentă: a lergătorilor Vladimir Kul și Nina Otkalenko, înotătorii V. Stroganov și A. Golovenko, cicliștii P. Clijkov și V. Verșinin, E. Klevtov și mulți alți sportivi au adus Capitalii și patriei lor dragi victorii de răsunet. Un succes strălucit a raportat și V. Kuznetov, student al Institutului pedagogic din Moscova, campion și recordman al Europei. La pentathlon el a obținut 3736 puncte, întrecînd cu 67 puncte recordul mondial deținut timp de 7 ani de germanul F. Mîller.

Spartachiada Moscovei este pentru sportivii Capitalii o serioasă verificare înainte de marea întrecere a reprezentanților tuturor republicilor frățiești.

Lupta este strînsă și aprig disputată. În Moscova sînt peste 2.000 de maștri ai sportului și peste 6.000 de sportivi de categorie înaltă, iar în selecționata Capitalii, care va participa la Spartaachiada popoarelor U.R.S.S., vor intra numai 500 de sportivi. Este deci firească dîrzenia cu care luptă fiecare concurent, dornic să ajungă în grandioasa finală.

Sportivii Moscovei luptă cu ardoare pentru a întîmpina Spartaachiada popoarelor U.R.S.S. cu noi succese, pentru a reprezenta cu cinste culorile Capitaliei.

Cincizeci și șapte milioane de metri cubi — iată volumul munclor de săpături pe care-l necesită prima tranșă a canalului Traseului canalului pornește simultan din două locuri opuse: de la Amu-Daria și de la Murgaba. Într-un timp scurt a răsarit pe fostele locuri pustii o așezare muncitorească bine amenajată, cu un club, o cantină, brutărie, cu o puternică instalație de refrigeratoare, ateliere mecanice de reparatii și o stație electrică pînătoare. S-au ivit așezări omennești care nu figurează încă pe nici o hartă geografică: Go'lovnoe, Karmen-Niaz, Zahmet și cea mai tînără așezare — Pionerskoe. Pe traseu a fost creată o puternică bază de aprovizionare tehnico-materială care asigură șantierului cele mai perfecționate mecanisme — bulldozere, scoperi, excavatoare și dragi reluzante.

Ecua de navigație a și fost betonată. Mai jos de ecluză se va înălța vechea „băie a canalului Bassaga-Kerkinsk, care va fi lărgită de două ori. Mai spre apus de fluviul Amu-Daria. În raionul Kelif-Uzboia, se întinde un sir întreg de lacuri seacă. Ele au fost unite și acoperite cu apă. În deșert s-au ivit berze albastrii, pelicani și gîște sălbatice. Aici vin să ierneze nenumerate stoluri de rațe sălbatice. Cînd canalul va intra în funcțiune. În acest lac de acumulare vor fi concentrați circa două sute de milioane metri cubi de apă.

De la lacul Ciaskakșor începe sectorul cel mai greu al traseului. Constructorii sînt nevoiți să-și croiască drumul prin nisipurile mișcătoare. Mai puțin de o sută de kilometri a rămas pînă la locul unde în vara aceasta vor începe joacțile constructorilor sectoarelor răsăritene și apusene. Înaintea lor pășesc scripetiștii și bulldozeriștii. Dunele de nisip de aici ating uneori înălțime de 20—25 metri. Chiar și în timpul iernii furtunile de nisip țin cîte o săptămîină întregă. Vara, autoca-mioanele circula numai în timpul nopții, deoarece ziua nisipul se încăzește de pînă la 70 grade.

Constructorii canalului Kara-Kum au acumulat o bogată experiență de muncă în condițiile deșertului. Pe șantier sosesc mereu tractoare zeci de catarge, rada de granit cu Jarcov pe Don, strunguri din Alma-Ata, utilaj electrotehnice din Baku, case demontabile din Petrozavodsk.

Zeci de așezări noi vor răsări acolo unde acum se întind valurile încremenite de nisip a're pustii. Noi colhozuri, sovhozuri și S.M.T-uri vor schimba cu totul fața țînului.

Pe Amu-Daria

Pe întinsul nemărginit al mării de nisip se lasă pînă departe, în zare, jumale acoperite cu colo de arbuști mici de Saxaul în dreapta se întind ogărele de bombac. Pe ambele părți ale ogărilor stau înșirați duzi. Înălți și subțiri, cu crengile aplecate spre dălmnt, pe tulpina lor se cațără vream vîitel de vie sălbatice.

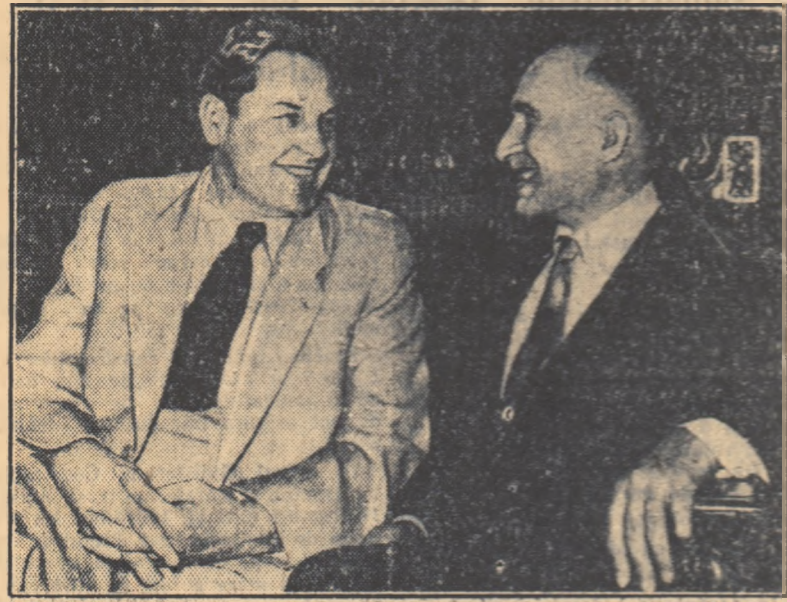
Fișile de pămînt lucrat se întind de-a lungul canalului principal, iar mai departe începe stufrășul. Pescărușii zboară țîpînd, vîntul aduce miros de mîi și susurul apei. Așa arată imalul sting al Amu-Dariei, acolo unde insula acoperită de stufrăș desparte apele fluviului în două brațe și ande începe canalul de la Kara-Kum. În direcțiile Congresului al XX-lea al P.C.U.S. s-a prevăzut terminarea primei tranșe a acestui canal încă în cursul celui de al șaselea plan cincinal.

Amu-Daria este un fluviu capricios și greu de stăvîlit. El a fost denumit Dzeihun — „fluviu turbat”. Apele lui care par de culoare cafenie — din cauza mîlului dens ce plutește deasupra, ies adeseori din albie, inundînd pămîntul pe o întindere de mai mulți kilometri.

Apele fluviului Amu-Daria care se

îndreaptă spre Kara-Kum au devenit un ajutor de nădejde al constructorilor canalului. Panglica apei s-a întins pe o suprafață de 130 kilometri. Canalul de la Kara-Kum va fi cea mai mare construcție hidrolică din lume. Prima tranșă a canalului, care se întinde pe o lungime de 410 kilometri, va ajunge pînă la riul Murgaba, irigînd pămînturile oazei Murgaba, unde se cultivă cel mai prețios sort de bombac. Apoi canalul va trece pe lîngă oaza Tendjen și pînă la poalele munților Kopet-Dag. Astfel vor fi rezolvate o serie de probleme economice complexe ale acestui țînt — alimentarea cu apă și irigarea pămîntului, aprovizionarea cu apă a raionelor îndepărtate, dezvoltarea industriei prelucrătoare, folosirea energiei hidrolice cu ajutorul hidrocentralelor, crearea unor căi de comunicații pe apă prin deșert.

Nu mai prima tranșă a canalului va permite irigarea a peste o sută de mii de hectare de pămînturi întelenite. În oaza din Murgaba, suprafețele terenurilor irigate se vor dubla. În zona canalului se vor sădi livezi și viii. Va deveni posibilă alimentarea cu apă a unei suprafețe de cinci milioane hectare de pășune.

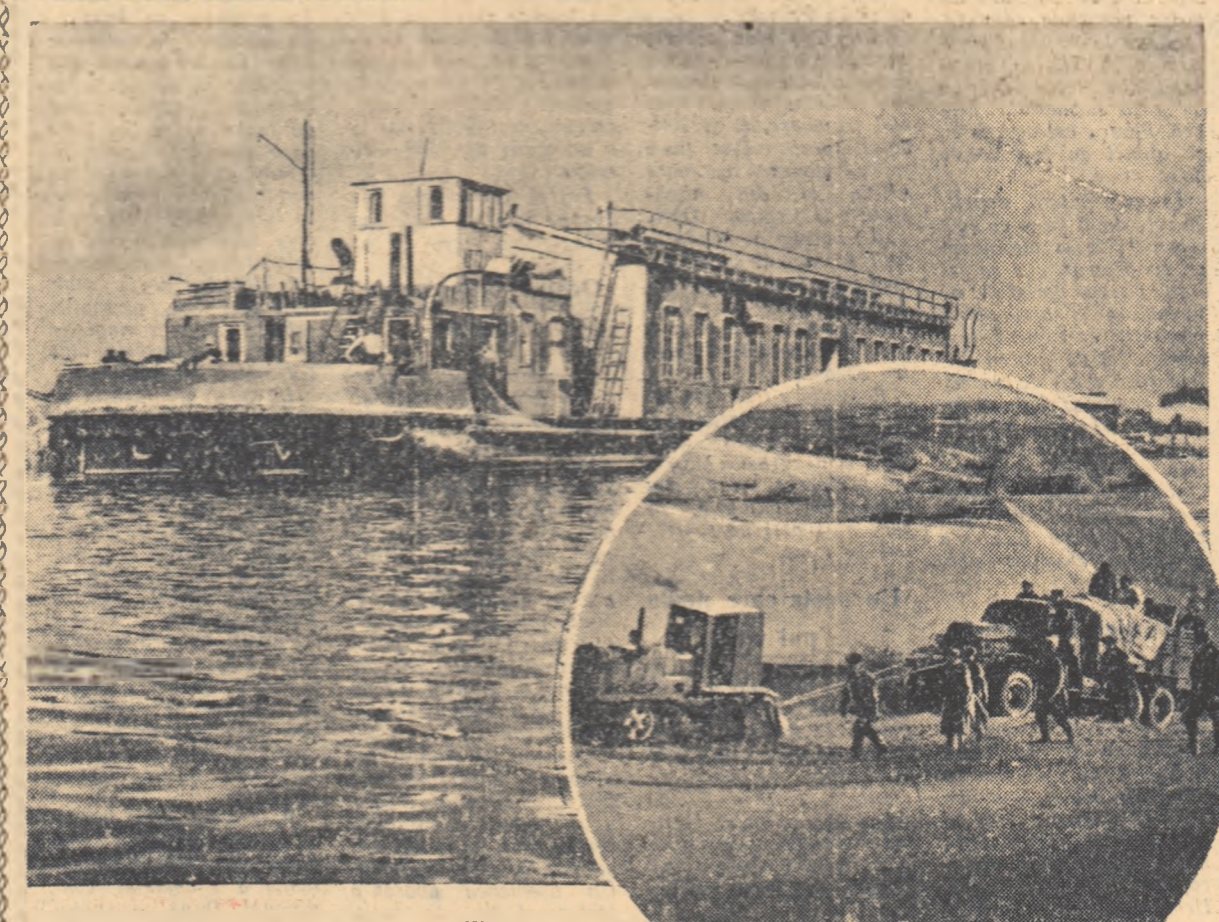
D. T. Șepilov discutînd cu Mahmud Fawzi, ministrul Afacerilor Externe al Egiptului

Sovietică ar urmări în Orientul Arab anumite scopuri egoiste economice sau de altă natură. Ziarul „New York Times” a mers pînă acolo încît a afirmat că Uniunea Sovietică urmărește, chipurile, „să arunce un fel de bombă diplomatică menită să submineze și mai mult influența Occidentului în Orientul Arab”. Faptul e însă nimenicose toate aceste născociri ale comentatorilor de rea credință. Faptele demonstrează, prin ele însele, că Uniunea Sovietică nu urmărește nici în Orientul Arab, așa cum nu urmărește nici în vreo altă regiune a lumii, scopuri egoiste. Uniunea Sovietică nu caută acolo baze militare, ea fiind un adversar principal al înjghobirii unor asemenea baze pe teritorii străine. U.R.S.S. nu urmărește acolo nici un fel de concesiuni, deoarece este un adversar principal al oricăror forme de înrobire economică. De altfel frazeologia despre așa-zisa „bombă diplomatică”, nu mizează decît pe naivitatea unor oameni. Uniunea Sovietică nu numai că nu intenționează să strecoare zăzania între țările arabe și puterile occidentale, dar, credincioasă politicii sale de luptă pentru pace în întreaga lume, ea caută cu consecvență să obțină slăbirea încordării internaționale, inclusiv în regiunea Orientului Apropiat și Mijlociu.

Se înțelege că acelor cercuri din Occident care se încăpățînează și azi să se arate legate de colonialism nu le e pe plac prietenia Uniunii Sovietice cu popoarele arabe. În ciuda unștiriilor colonialiștilor însă, această prietenie se dezvoltă cu succes. Se dezvoltă pentru că Uniunea Sovietică și-a întemeiat și și întemeiază cu fermitate și consecvență relațiile cu țările din Orient pe noi baze, pe bazele politicii de egalitate în drepturi, de respectare a demnității și suveranității naționale, pe baza sprijinului lo-vărășesc și a prieteniei sincere cu toate statele din Orient care apară o cauză dreaptă. În acest sens, este extrem de semnificativ faptul că în comunicatele comune, publicate după tratativele purtate de ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. la Cairo,

lor Externe al U.R.S.S. și conducătorii Egiptului, Siriei și Libanului s-au desfășurat în folosul păcii, al întăririi independenței și colaborării între popoare. După cum se știe, Gamal Abdel Nasser, președintele Republicii Egipt, va fi, în august, oaspetele Uniunii Sovietice. Au acceptat invitația de a vizita Uniunea Sovietică și președintele Republicii Siria, precum și președintele Republicii Liban. Nu începe în viață aceste vizite vor aduce o nouă contribuție la dezvoltarea prieteniei dintre Uniunea Sovietică și țările Orientului Arab, la întărirea păcii în Orientul Apropiat și Mijlociu, precum și în întreaga lume.

K. PETROV

Centra electrică pînătoare de 1.500 kW, care alimentează diferitele utilaje moderne ale constructorilor canalului, înaintează, odată cu apa, tot mai adînc în pustul nșroditor (în fotografie). Peste puțin timp, împărăția secetei va fi transformată în lanuri și grădini.

Îl cum arătau aceste locuri — numai nisip și uscăclune — cînd, cu ani în urmă, geologii și primii constructori au deschis lupta cu pustul (în megalon).

Serata absolvenților străini

„Cei mai mulți dintre ei au mai vizitat Kremlinul, în repetele rânduri. În anii de studenție care s-au scurs alți de repede, ei s-au plimbat de multe ori pe aleile și scuarurile Kremlinului, au admirat monumentele gloriole trecutului, au dansat la carnavalurile studenților, cînd risul și muzica se îmbinau, răsînd sub bolțile mărețe ca o adevărată simfonie închinată tinereții.

„Dar acum au venit să-și ia rămas bun unii de la alții, să petreacă aici pentru ultima oară împreună. La 2 iulie, s-a organizat la Kremlin o serată închinată studenților străini care au absolvit anul acesta facultățile și institutele sovietice. Și mulți dintre vizitatorii Kremlinului, care au venit aici, spre seară, după ploaia năvalnică și scurtă, au fost martorii unor întîlniri emoționante.

„Lîngă „Clopotul țar” s-au adunat studenții chinezi care au urmat cursurile Institutului aviatic din Moscova, ale Universității „Lomonosov” și ale Școlii tehnice superioare.

„La noi, la institut — povestește Du Iu-tșian — aproape toți compatrioții mei și-au luat diplomele cu calificativul „foarte bine”. Pentru distincția de diplomă eu mi-am ales ca temă proiectul unei secții de laminare.

„Studenta Li Sian-lu și-a consacrat proiectul prelucrării termice a metalelor. Ochii ei strălucesc de fericire.

„Acești viitori ingineri metalurgici chinezi s-au împrietenit pe viață cu oamenii sovietici, și fără îndoială că la întoarcerea în patria lor, ei vor continua să păstreze legătura cu foștii lor colegi sovietici.

„În curînd, va părăsi Moscova albanezul Achif Dabala, absolvent al Academiei de Științe Agricole „Timireazev”. În puțta Sobornaia din Kremlin, el s-a întîlnit cu un concetățean „Tunul țar”, „Clopotul țar”. Emoționat, Achif scoase din buzunar balista în care avea un pumn de pămînt:

— Acest pămînt l-am luat de aici, de la Kremlin, și îl voi duce în patria noastră.

„Atît în curtea Kremlinului cît și în sălile marelui palat, tineretul care vorbea în diferite limbi ale țărilor de democrație populară, își spunea cu înșuflețire păreri.

„Iată-l pe tînărul chimist — polonezul Vladislav Ormanec, absolvent al Universității de Stat din Moscova. De curînd, el, împreună cu alți studenți, a primit diploma și se întoarce în patrie cu dorința de a-și fi cît mai mult de folos.

„Nu voi face de rîs Universitatea în care am studiat — le-a spus el profesorilor săi.

„Germanul Karl Tucht, absolvent al Universității de Stat din Moscova, se plimbă la braț cu Lidia Baranova. El evocă cu emoție anul de studenție petrecuți în U.R.S.S.

„Încă din primele zile — îl povestește Lidet — ne-am simțit ca printre prieteni scumpul, ca acasă.

„La Kremlin au venit și doi prieteni coreeni, Hai Cian Hi și Chim Hîn Sic, care au absolvit Institutul de economie și statistică.

„Ne pare rău că ne despărțim de Moscova, de tovarășii noștri sovietici, dar în același timp sîntem bucuroși că ne întoarcem acasă, în patrie. Promitem că toate cunoștințele acumulate aici le vom consacra construirii țînului noi în țara noastră.

Prieteni sovietici s-au strîns în jurul lui Vladimir Cudrna, absolvent al Institutului chimico-tehnologic „Mendeleev”.

— Povestește-ne ceva din viața ta — îl roagă ei.

— Ce-ar fi să ne povestești cum ai obținut diploma și cum ai activat în asociația științifică studențească? Li a fost doar unul dintre cei mai buni studenți — îl „demască” Andrei Malțev, care a absolvit institutul împreună cu tînărul eih.

— Și tu erai unul dintre cei mai buni — îi răspunde Vladimir. Dar în fond nu în această constă astăzi principul. Aș vrea să vă spun vouă, ăturaora, acun la despărțire, cît de mult v-am îndrăgit, că nu vă voi uita niciodată.

„Toți cei care participă la seara închinată absolvenților, s-au adunat în sala de ședințe a Marelui Palat al Kremlinului. La tribună se află ministrul Învățămîntului Superior din U.R.S.S., tov. Etlukin.

— Oamenii sovietici — spune vorbitorul — consideră că o datorie de onoare să împărtășească din experiența acumulată tovarășilor lor din țările de democrație populară, să lărgescă necontenit legăturile culturale ale Uniunii Sovietice cu toate țările lumii. Un fapt care demonstrează toate acestea în mod expresiv, îl constituie pregătirea studenților și aspiranților din țările prietene, în institutele de învățămînt superior sovietic. În prezent, peste 12.000 de studenți și aproape 1.500 de aspiranți din țările de democrație populară, studiază în institutele de învățămînt superior din U.R.S.S. Numai în institutele de învățămînt superior din Moscova, în vîrstă de 6.000 de studenți din țările de democrație populară. Anul acesta, nu absolvit institutele de învățămînt superior din Moscova peste 800 de tînări din alte țări.

Tov. Etlukin precum și cel care a urmat la tribună, felicitîndu-i pe absolvenții institutelor de învățămînt superior, le-au dorit succes în viață, în construirea socialismului în țările lor.

A răspuns din partea studenților ungurilor Josef Fischer, absolvent al Institutului de transporturi feroviare din Moscova.

— Astăzi — a spus el — pentru noi este o mare sărbătoare. Aici, în Palatul Kremlinului, s-au adunat absolvenții institutelor de învățămînt superior din Moscova care în curînd vor pleca în patriile lor pentru a-și începe activitatea. Și iată că, înainte de plecare, noi avem posibilitatea să petrecem o seară minunată, să discutăm pentru ultima oară, aici, la Moscova, să ne dorim reciproc succese în activitatea noastră de viitor.

Antîi petrecuți aici vor rămîne veșnic în amintirea noastră. Cînci ani am trăit alături de oamenii sovietici. Aici ne-am maturizat și am pășit pe drumul muncii independente. Mulțumim profesorilor noștri care ne-au ajutat să ne înșușim cît mai bine știința, mulțumim colegilor noștri și tînărilor oamenilor sovietici care ne-au primit în mijlocul lor ca pe niște frați.

În sala Gheorghievski a urmat apoi un mare concert la care și-au dat concursul artiștii din Moscova, Leninograd, din capitalele republicilor frățiești, din țări de democrație populară.

Zile de vacanță

(urmare din pag. 1-a)

pentru a-și recupera forțele, pentru a se odihni, pentru a se lămurid de diferite maladii. Cîma dulce, soarele, marea, frumusețea peisajului ca și îngrijirea medicală excelentă și bogatul program cultural fac zilele petrecute aici de neuitat. Featrul, muzica, dansul, excursiile variate în munți ori pe mare, la vestigiile istorice ori în locuri legate de viața marilor scriitori și muzicieni ruși, cîntăreși ai Crimeei, umplu zilele trăite aici cu acel farmec ce rămîne pentru toată viața un nescăpat izvor de duioase amintiri. Act singele aleargă în vine mai năvalnic. Aci floarea prieteniei trampe, izbucnește, se deschide tumultuos, legînd oameni care zeci de ani au trăit la departări de mii de kilometri unii de alții, unindu-i, dîndu-le a cel fermecător elan ce-i face ca după mulți ani, reîntîlnindu-se, să-și poată împărtăși amintiri comune, să aibă sentimentul apartenenței la o numeroasă, îndepărtată familie, împriăstiată de viața pe tot pămîntul.

În față — marea, legîndînd nostalgice bărcuțele pescarilor de pe care se înalță aripile pinzelor albe. În spate și în părți — munții stîncosi, albi ori roșcați, înalțați de pîduri și verdeții, deoarece ziua nisipul se încăzește de pînă la 70 grade.

Constructorii canalului Kara-Kum au acumulat o bogată experiență de muncă în condițiile deșertului. Pe șantier sosesc mereu tractoare zeci de catarge, rada de granit cu Jarcov pe Don, strunguri din Alma-Ata, utilaj electrotehnice din Baku, case demontabile din Petrozavodsk.

Zeci de așezări noi vor răsări acolo unde acum se întind valurile încremenite de nisip a're pustii. Noi colhozuri, sovhozuri și S.M.T-uri vor schimba cu totul fața țînului.

În jurul mesei, ne întîlnim mereu, acasă patrii: Vasea Narojnov, vechiul tovarăș de drum, întîlciacuna în fel de vesel și de neobosit născocitor de planuri și itinerarii; apoi Kolea Isaev, un frizer din Donbas, care tînă ziua ori cîntă la mandolină, ori citește cărți de agronomie; Anton Vinogradov, un ofițer de aproape șaiszeci de ani, profesor la o școală militară și ultimul — cei ce scrie aceste rânduri.

După prînz, urmează „ceasul morții”. Somn obligatoriu. Trece prin dormitoare echipe de doctori, oprindu-se la fiecare vîilegiaturist. Sînt puse întrebări obișnuite, se cercetată temperatura și — lucrul asupra căruia se insistă deosebit — stare, sufletească a vîilegiaturistului. Apoi doctorii pleacă. Rămînem singuri. De ce să n-o spunem? Nu ne place „ceasul morții”.

Si atunci am hotărî de comun acord, să folosim „ceasul morții” pentru excursii.

IOAN GRIGORESCU